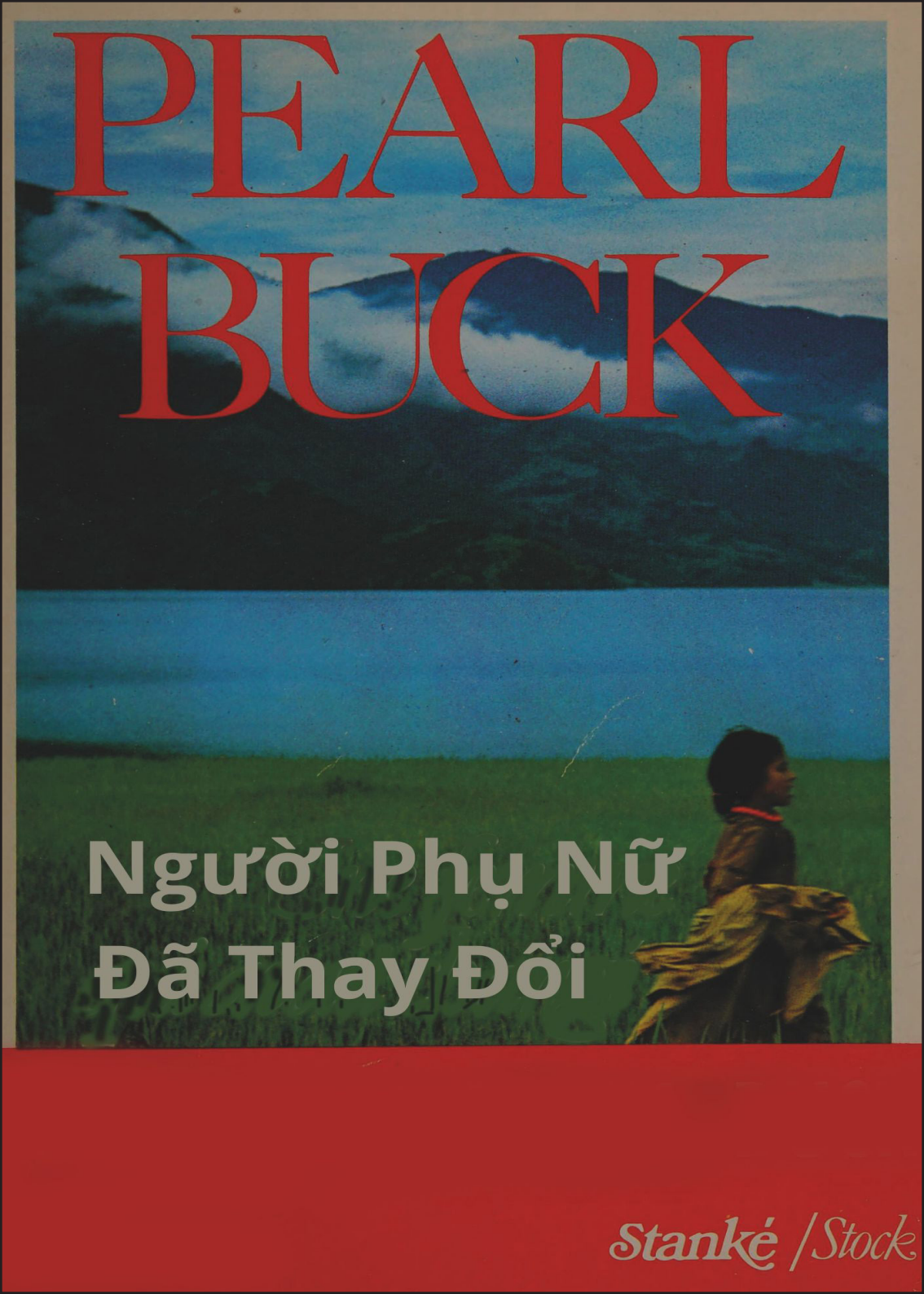

PEARL BUCK

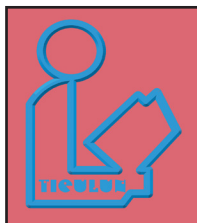
A woman in a dark jacket and a red collar is seen from the side, walking through a green field. In the background, there are blue mountains under a blue sky with some clouds. The overall color palette is dominated by blues and greens, with a red border at the bottom.

Người Phụ Nữ
Đã Thay Đổi

Stanké / Stock

NGƯỜI PHỤ NỮ ĐÃ THAY ĐỔI

PEARL BUCK

Minh Diên chuyển ngữ

1

Eleanor Dane lùi lại để nhìn rõ hơn chiếc bàn được dọn sẵn với hai bộ đồ ăn. Người hầu gái da đen của cô quan sát cô với vẻ tò mò.

«Tôi tự nghĩ rằng nếu đặt hai bộ đồ ăn cạnh nhau, họ sẽ nhìn thấy rõ hơn mặt trăng mọc lên trên thành phố.»

Eleanor gật đầu và kìm nén nụ cười đang trào lên trên môi. «Mattie, đừng giả vờ ngây thơ như thế, tôi không tin bà đâu. Bà có lý do riêng để sắp xếp chúng tôi ngồi cạnh nhau, bà biết rõ điều đó. Chuyện này liên quan gì đến việc ngắm trăng mọc chứ ! Tôi không từ chối ngồi cạnh Kurt, nhưng tất cả đều vô ích, Mattie. Đừng khổ sở vì chuyện này nữa !» Cô buông lỏng người và mỉm cười, thêm vào : «Bà biết đấy, Mattie, chớ sợ lửa thì sợ cả bóng đèn !

- Lạy Chúa, cô Eleanor, Mattie rên rỉ. Cô làm tôi mệt mỏi quá ! Tôi mệt đến chết được !» Bà ta lao ra ngoài và vung chiếc khăn vừa dùng để đánh bóng những chiếc ly lớn sản xuất từ Thụy Điển.

Eleanor Dane vẫn giữ nụ cười, vừa ngắm nhìn hai chiếc đĩa đặt cạnh nhau. Sau đó, với một cử chỉ nhanh nhẹn, cô lấy một chiếc đĩa đặt sang đầu kia của chiếc

bàn hình chữ nhật nhỏ. Cô sẽ ngồi ở vị trí chủ nhà và đặt Kurt bên phải mình. Còn mặt trăng...

Một tiếng chuông ngân vang lên ở cửa. Chắc hẳn là Kurt ! Không ai trong số những vị khách khác của cô bấm chuông như anh. Nhưng thực ra, cô có rất ít điểm để so sánh : dù nổi tiếng, cô hiếm khi tiếp khách. Cô nhớ lại bức thư của một nhà văn trẻ nhận được sáng nay: «Tôi do dự khi làm phiền cô trong cuộc sống bận rộn và rục rờ của mình.» Bận rộn thì có, nhưng rục rờ? Cô sống một mình. «Tôi rất hạnh phúc», cô tự nhủ.

Mattie mở cửa chính với giọng nói nhẹ nhàng : «Cô Eleanor đang đợi ông đây, ông Stenson.

- Cảm ơn», Kurt đáp bằng giọng trầm và ngắn gọn.

Eleanor, vừa hoàn thành việc dọn bàn, bước ra khỏi phòng ăn nhỏ.

«Em không hẳn là đang đợi anh», cô nói với Kurt với vẻ mặt vừa vui vẻ vừa nghiêm túc thương lệ. «Em vừa dọn xong bàn ăn.» Cô thấy Mattie ngược mắt lên trời. «Mang cocktail ra đi, Mattie.

- Vâng, thưa bà», người hầu gái phản ứng với vẻ bực bội rồi bước ra.

- Ngồi đi, Kurt», Eleanor nói.

Nhưng Kurt vẫn đứng đó, cao hơn cô cả đầu.

«Em định ngồi đâu, Eleanor ?» Cô thích cách anh phát âm tên mình, không giống bất kỳ ai khác.

«Tại sao ? cô hỏi.

- Anh không biết mình muốn ngồi đâu, cho đến khi em ngồi xuống.»

Cô suy nghĩ nhanh chóng : không phải ghế sofa nếu cô muốn tránh việc Kurt đến ngồi cạnh. Cô chọn chiếc ghế bành màu xanh sẫm. Anh sẽ phải ngồi một mình trên ghế sofa, xa cô. Anh nhìn cô, co mình trong chiếc ghế bành màu xanh.

«Đây rồi», anh nói, kéo chiếc ghế lại gần ghế sofa.
«Đây rồi !»

Cô mỉm cười, cảnh giác.

«Bây giờ, anh bắt đầu, anh sẽ...»

Eleanor vội ngắt lời :

«Bữa tối sẽ sẵn sàng trong mười lăm phút nữa. Không cần phải nói ‘bây giờ...’

- Mười lăm phút là đủ với anh. Hơn nữa, anh sẽ có thời gian để nói lại sau bữa tối !»

- Ôi, Kurt, làm ơn đi !

- Eleanor, anh nhất quyết. Em không thể ngăn anh đâu. Lần thứ sáu, trong dịp kỷ niệm ba năm chúng ta gặp nhau, anh hỏi lại : em có muốn lấy anh không ?»

Eleanor lùi lại, hơi căng thẳng, xa cách, mỉm cười trong sự cô độc. «Không, Kurt.

- Lại không nữa ?» Ánh mắt sắc lạnh từ đôi mắt xanh, thừa hưởng từ tổ tiên người Scandinavia đi biển, xuyên thấu vào đôi mắt xám của Eleanor.

«Vẫn là không, Kurt, và mãi mãi là không.

- Không phải mãi mãi.» Anh đứng dậy đột ngột. «Chỉ đến sau bữa tối. Anh đói rồi. Em cũng vậy. Sau bữa tối, chúng ta sẽ cảm thấy tốt hơn. Vào bàn nào !»

Không nói thêm lời nào, cô đứng dậy và đi cùng anh qua phòng. Cô đã quyết định, hoặc gần như thế : sau bữa tối, cô sẽ giải thích với Kurt, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, rằng anh sẽ phải chọn giữa hai người phụ nữ. Thực tế, chẳng phải trong cô có con người hiện tại và con người cô sẽ trở thành khi là vợ của Kurt sao ? Nếu

anh chọn người thứ hai, thì anh sẽ phải từ bỏ cô mãi mãi. Với cô, lựa chọn đã rõ ràng. Cô muốn được là chính mình : Eleanor Dane, nhà văn, tiểu thuyết gia. Cô sẽ không là gì khác, nhất là sau những năm tháng khổ khổ bên Hartley.

«Ngồi đây, bên phải em, Kurt», cô nói bình tĩnh.

Phòng ăn nhỏ trông thật ấm cúng vào tối hôm đó, ánh nến phản chiếu trên bộ đồ bạc, trên khăn trải bàn trắng, cửa sổ mở ra ban công, Mattie mặc đồ đen với chiếc tạp dề trắng nhỏ.

«Cô Eleanor», giọng Mattie ngọt ngào như thìa mật ong, «tôi đặt cô ngồi cạnh ông Kurt tối nay để cô có thể ngắm trăng mọc.

- Ý tưởng tuyệt vời, Mattie, Kurt vui vẻ tán thưởng. Rất tốt.»

Ánh mắt của Mattie đầy chiến thắng khi gặp ánh mắt của Eleanor.

«Tôi biết mà, thưa ông, ông thích ánh trăng !»

Eleanor cảm thấy một cơn giận bùng lên. Nhưng cô mỉm cười và chỉ nói : «Chúng ta ngồi đi, Kurt.» Ngay cả Mattie cũng không thể thắng được cô.

Và mặt trăng cũng vậy. Khi Mattie mang salad ra, bà thì thầm : «Nhìn kìa, cô Eleanor !» Kurt và cô ngược nhìn lên cửa sổ. Giữa những tòa nhà chọc trời, một ánh sáng mờ ảo xuất hiện, như một khúc dạo đầu. «Đó là mặt trăng !»

- Thật sao, Mattie ? Bà thật lãng mạn ! Kurt, anh có muốn dầu giấm không ?

- Suyt ! Chờ đã !» Tay anh đặt lên tay Eleanor, đang đặt trên bàn.

Cô vẫn bất động, cứng nhắc trong thái độ phòng thủ. Ánh sáng trở nên rõ rệt hơn... Một vệt vàng viền quanh mái nhà và lan rộng ra. Ngay lập tức, nó lớn dần và tỏa sáng rực rỡ giữa những tòa nhà cao tầng. Eleanor rút tay lại, nhưng Kurt dường như không để ý.

«Anh đã thấy mặt trăng mọc như thế này, anh nói, trên biển Nam và tuyết Bắc. Mỗi lần như vậy, cảnh tượng đều khiến anh xúc động.

- Giờ thì anh có muốn dầu giấm không ?» Eleanor nhấn mạnh. Mặt trăng ! Mặt trăng đã gây đủ rắc rối cho cô rồi.

«Vậy, em vẫn không muốn lấy anh ?» Kurt hỏi sau bữa tối.

Đề che lấp ánh trăng, cô bật tắt cả đèn. Trong căn hộ hiện đại của mình, không có bóng đèn mờ ảo. Những ống kim loại tỏa ánh sáng đều, không chói lóa. Khi rời khỏi nhà Hartley ba năm trước, cô đã chọn một căn hộ hoàn toàn khác biệt so với ngôi nhà cổ có cột ở Virginia. New York, hiện đại...

«Vâng, em vẫn không muốn lấy anh.

- Anh không hiểu em», Kurt thở dài. Anh không cảm thấy bị xúc phạm, bản tính không hề nhỏ nhen đến mức để cảm giác đó xâm chiếm. Nhưng anh thực sự rất ngạc nhiên. «Em không còn yêu người chồng cũ nữa sao ?

- Không, em không còn yêu Hartley nữa, cô khẳng định một cách bình thản.

- Em chắc chứ ?» Anh nhìn cô với ánh mắt chất vấn.

«Hoàn toàn chắc chắn. Hơn nữa, anh ấy đã tái hôn và rất hạnh phúc.

- Điều đó không ngăn được em yêu anh ta, Kurt phản bác.

- Nhưng em thực sự không yêu anh ấy. Em hoàn toàn hạnh phúc.

- Đó chính là kẻ thù của anh, anh than phiền : hạnh phúc của em ! Giả như anh có thể khiến em buồn một chút.

- Không ai có thể khiến em buồn được.

- Thật sao ? Eleanor, nếu anh không bao giờ quay lại, em sẽ không buồn sao ?

- Em sẽ nhớ anh rất nhiều.

- Và em sẽ cảm thấy cô đơn ?

- Vâng.

- Nhưng em không yêu anh ?»

Cô do dự, bối rối trước sự trung thực của mình, sự trung thực cốt lõi đã buộc cô rời bỏ Hartley.

«Một phần trong em yêu anh», cô đảm bảo.

Anh bật cười vui vẻ, tiếng cười của một người đàn ông quen với sự cô đơn giữa không gian rộng lớn. «À, cuối cùng cũng đến lúc này ! Giờ chúng ta sẽ sáng tỏ mọi chuyện !» Anh nắm lấy tay cô.

«Nhưng chỉ một phần thôi», cô nói một cách kiên quyết. Cô để anh giữ tay mình một lúc. Tự tin, không chút sợ hãi, cô mỉm cười với anh, để mình chìm đắm trong hơi ấm dịu dàng trong khoảnh khắc. «Làm sao em có thể không yêu anh, Kurt ? Anh dành cho em biết bao tình cảm. Em hiểu trái tim anh. Em không còn là cô gái trẻ nữa. Em biết trân trọng những gì anh mang đến, dù em không thể chấp nhận. Đó là thứ quý giá nhất trong cuộc đời em... ngoại trừ thứ thực sự tạo nên cuộc sống của em.

- Sự nghiệp của em !» Anh mỉm cười một cách buồn bã.

«Không ! Sự nghiệp không khiến em quan tâm. Đó là công việc của em. Khác biệt đấy.»

Anh thở dài, nhìn bàn tay Eleanor, rồi đặt nó trở lại đầu gối cô.

«Ừ, anh thừa nhận, nó khác biệt thật.»

Họ ngồi yên lặng một lúc. Cô nhìn anh, nhưng mắt anh đang nhìn xuống. Cô quan sát khuôn mặt góc cạnh của anh, mái tóc vàng rối bù trên đầu. Anh thật đồ sộ! Mọi thứ bên cạnh anh đều trở nên nhỏ bé : bộ đồ tối màu và căn phòng họ đang ngồi. Anh cần một không

gian khác. Nếu cô để anh bước vào thế giới của mình, anh sẽ lấp đầy, nghiền nát và đẩy cô ra khỏi đó. Còn thế giới của anh, cô từ chối hòa nhập. Một lần trải nghiệm như thế là đủ. Giờ đây, cô đã định hình cuộc sống theo ý mình và làm việc chăm chỉ, hài lòng với thành quả, viết hết cuốn sách này đến cuốn sách khác.

«Em không tin anh khi anh nói rằng một khi kết hôn, chúng ta sẽ cùng nhau làm việc, Kurt khẳng định.

- Đó là ý định của anh, em không nghi ngờ gì, nhưng điều đó không thể.

- Là vì em không hiểu anh. Em đang đánh giá và định hình anh theo ý nghĩ của em, so sánh anh với người đàn ông em từng biết.

- Em cũng đã từng biết những người khác !» Cô nói với nụ cười thoáng qua.

«Nhưng không phải anh ! Em không biết anh ?

- Anh nghĩ vậy sao, Kurt ?

- Anh chắc chắn.

- Thôi, đổi chủ đề đi, nếu anh không phiền. Chuyện này kết thúc rồi.

- Không Eleanor, điều này sẽ không bao giờ kết thúc, chừng nào anh còn sống.

- Kurt...

- Anh đi đây. Tốt hơn là anh nên đi. Anh cần suy nghĩ cách để cho em thấy con người thật của anh.

- Kurt thân mến...

- Không, không, anh đi đây.»

Anh bước ra, để lại khoảng trống trong căn phòng nhỏ ấm cúng đột nhiên trở nên quá yên tĩnh. Eleanor đứng đó, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Cuối cùng, cô quay lại tắt hết đèn và kéo rèm cửa màu xanh. Hãy để ánh trăng tràn vào ! Giờ đây, cô không còn phải sợ nó nữa. Cô đã một mình - an toàn.

Cô ngồi một mình trong căn phòng ngập tràn ánh trăng. Nhưng cô đã mong muốn sự cô đơn này. Đêm cô rời khỏi nhà - ngôi nhà của Hartley - con chó fox nhỏ đã chạy theo cô. Có lúc cô suýt để nó nhảy lên xe và mang nó đi, nhưng ngay lập tức từ bỏ ý định. Dù sao đó cũng là một người bạn đồng hành. Nhưng cô đã biết rằng mình cần ở một mình. Cô không dám gắn bó với bất cứ thứ gì, dù là vật hay sinh vật, có thể chia sẻ cuộc sống với cô. Làm sao có thể tin rằng Hartley, trong số

tất cả mọi người, lại không...

Cô đã biết anh cả đời. Cha của Hartley là chủ ngân hàng ở Richedale, nơi cha của Eleanor điều hành tờ báo. Hai đứa trẻ cùng tham gia lớp học nhảy của cô Boyne. Mọi chuyện có lẽ bắt đầu từ thời điểm đó. Một ngày, Hartley đến lớp nhảy trong bộ đồ Eton mới tinh, mái tóc đen được chải gọn ra sau. Ngay lập tức, cô dành cho anh ánh nhìn âu yếm, khiến anh chú ý đến cô giữa đám bạn nhỏ. Anh mời cô nhảy, với một cái cúi đầu cứng nhắc. Cô, hai tay nắm lấy váy ngắn, bước đến bên anh, nhẹ nhàng, cười khúc khích. Không bao giờ, không bao giờ cô quên được vẻ bực bội của cậu bé khi thấy cô cười.

«Có gì buồn cười vậy ?» Cậu hỏi với giọng lạnh lùng đến lạ thường cho một cậu bé mười một tuổi. Nhưng Hartley là thế : khi những cậu bé khác trở nên giận dữ và nắm chặt tay, Hartley lại đóng băng trong sự bình tĩnh lạnh lùng, và đôi mắt xám đậm của cậu trở nên đen kịt.

«Không có gì !» Cô bé Eleanor kêu lên, đột nhiên hoảng hốt, sợ hãi, mất hết hứng thú.

«À vậy thì...» Và không nói thêm lời nào, cậu dẫn cô vào điệu nhảy, đầu ngẩng cao, trên chiếc cổ áo trắng cứng. Vẫn còn chút sợ hãi, cô bé Eleanor thấy điệu nhảy đó thật tuyệt vời. Có lẽ còn vì những cô bé khác ghen tị với cô vì có người bạn nhảy đẹp trai với mái tóc đen.

Hartley đẹp trai thật. Hơn nữa, ở tuổi mười sáu, cậu được công nhận là học sinh xuất sắc nhất lớp cuối cấp ở trường trung học, và được vinh dự đọc diễn văn chia tay khóa học. Eleanor đã giúp cậu biến bài diễn văn đó thành một kiệt tác. Họ đã tranh cãi biết bao về nó ! Bởi cô đã sở hữu phong cách thanh lịch, tự nhiên, sau này rất có ích cho cô. Nhưng cậu không đánh giá cao điều đó.

«Nó tạo cảm giác thiếu nghiêm túc», cậu phản đối.

Và cô đã thuyết phục cậu. «Không đâu, Hartley ! Tất cả nằm ở cách nói và nó sẽ khiến khán giả thích thú, đồng thời đặt ra những câu hỏi.

- Anh thích diễn đạt theo cách của mình», Hartley kiêu hãnh đáp lại.

Cô sớm nhận ra rằng nếu muốn thắng trong mọi chuyện với Hartley, cô phải làm điều đó một cách kín đáo. Thực ra điều này khá dễ dàng vì dù thông minh, anh

luôn tin rằng mình làm mọi thứ mà không cần sự giúp đỡ. Những gì cô mang đến, anh chấp nhận mà không nhận ra, miễn là nó làm anh hài lòng. Chỉ khi không hài lòng, anh mới nhận thức được sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Ban đầu, mọi thứ thật tuyệt vời, vì cô dành cho người trẻ đẹp trai và xuất sắc này sự ngưỡng mộ vô bờ. Nếu cô giỏi hơn anh, cô cũng sẽ giúp đỡ anh với cùng sự nhiệt tình, nhưng không với niềm vui âu yếm như vậy. Nhưng thực tế, anh có thể làm mọi thứ mà không cần sự giúp đỡ của cô. Dù sao thì bài diễn văn chia tay của anh vẫn là hay nhất trong nhiều năm, và hiệu trưởng không ngần ngại nhắc đi nhắc lại với bất kỳ ai muốn nghe. Eleanor nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ,

Trong khi đó, vị giám đốc, lau chiếc đầu hói của mình, thốt lên một cách ngập ngừng trước khán giả đang chăm chú : «Không muốn hạ thấp những nỗ lực của những năm trước, nhưng tôi phải nói... tôi phải nói rằng, trong suốt sự nghiệp của mình, tôi chưa bao giờ nghe thấy...»

Sau buổi lễ, khi anh đưa cô về nhà trong chiếc xe mới được cha cô tặng ngay trong ngày, Eleanor nói : «Chính anh là người đã soạn bài diễn văn đó, Hartley...»

- Đương nhiên rồi», anh trả lời bình thản.

Eleanor chỉ mỉm cười. Cô yêu anh. Những đóng góp hiếm hoi của cô vào bài diễn văn là món quà tình yêu từ cô. Cô không bận tâm liệu anh có biết điều đó hay không. Thật tuyệt vời khi có thể tiếp tục trao đi cho người mình yêu.

Có lẽ từ đó, cô hình thành thói quen không nói hết mọi điều. Hai người yêu nhau nên chia sẻ cuộc sống và suy nghĩ của họ đến mức nào ? Cô đã tự hỏi câu này từ thời sinh viên, khi cô học ở Bryn Mawr còn Hartley ở Princeton. Trái tim cô thì thầm : «Phải chia sẻ tất cả.» Và trong suốt những năm đó, cô mong mọi chuyện sẽ như vậy. Cô không giấu anh bất cứ suy nghĩ hay cảm xúc nào. Nếu đi chơi với chàng trai khác, cô kể lại toàn bộ buổi tối đó. Anh cũng viết cho cô những lá thư dài, miêu tả tỉ mỉ cuộc sống của mình. Đến kỳ nghỉ, họ gặp lại nhau dễ dàng, không chút ngăn cách.

«Tình yêu của chúng ta không phải là hoàn hảo sao?» cô hỏi anh một ngày trong niềm vui bùng nổ.

Và anh gật đầu : «Hoàn hảo.»

... Thật khó khăn biết bao khi cô không còn chia sẻ toàn bộ cuộc sống và suy nghĩ của mình nữa ! Giờ đây, khi Kurt đến thăm cô, khi họ gặp nhau trong căn phòng mà Hartley sẽ không bao giờ bước vào, cô cảm thấy

một nỗi áy náy kỳ lạ, muốn kể lại, kể hết mọi chuyện với Hartley ! Theo thói quen, trái tim cô thét lên rằng cô không nên gặp Kurt mà không cho Hartley biết. Cô mỉm cười, lần mò tìm điều thuốc dưới ánh trăng, rồi ngồi xuống.

Hartley đã cưới Elsa Freed.

Ánh trăng không còn hiện rõ, chỉ còn lại hình ảnh phản chiếu trên sàn nhà và dưới chân Eleanor. Nếu tưởng tượng một chút, cô có thể gán cho ánh sáng ấy một chút hơi ấm. Nhưng chẳng phải cô biết rằng ánh trăng lạnh lẽo sao ?

... Sự cô đơn của cô bắt đầu từ khi nào ? Eleanor dần dần tìm về thế giới riêng của mình mà không hề nhận ra. Họ kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp đại học, vì không có lý do gì để trì hoãn, và cha Hartley đã đề nghị anh làm việc tại ngân hàng của ông. Cả hai bên gia đình đều vui mừng với cuộc hôn nhân này.

«Mọi thứ thật hoàn hảo, con yêu», mẹ chồng tương lai của Eleanor liên tục nhắc lại. Bà cao, hơi đầy đà, nhưng vẫn giữ được nét thanh tú, và Hartley giống bà đến lạ ! Hartley cũng sẽ không thay đổi, và đến lúc là đời, anh vẫn sẽ giữ được khuôn mặt rõ nét, đôi môi với đường nét rõ ràng, vừa kiên định vừa dịu dàng.

«Đúng vậy, mọi thứ thật lý tưởng, mẹ Hartley khẳng định. Nếu con biết, Eleanor thân yêu, các bà mẹ lo lắng cho con trai mình đến mức nào ! Nhưng mẹ thì không. Tình yêu của anh dành cho con là bảo đảm cho sự ổn định.»

Eleanor thấy mẹ chồng tương lai rất dễ mến, bà không hề tỏ ra ghen tuông hay muốn kiểm soát đứa con trai độc nhất của mình. Thật buồn, vì bà sẽ sớm qua đời, nhưng sao bà không ra đi trước khi ly hôn để tránh nỗi đau khủng khiếp này !

«Các con yêu, mẹ không hiểu các con !» bà đã than vãn trước mặt họ, trong khi đôi môi xinh đẹp run rẩy và nước mắt lăn dài trên đôi má ngà. «Mẹ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.»

Eleanor đã cố gắng giải thích nhẹ nhàng : «Mẹ ơi, Hartley không còn yêu người phụ nữ mà con đã trở thành - người phụ nữ thực sự của con.»

Nhưng cô chỉ khiến người phụ nữ tội nghiệp thêm bối rối : «Nào Eleanor, anh ấy đã yêu con bao năm nay rồi !»

Eleanor đã từ bỏ và viết trong lá thư gửi Hartley : «Anh giải thích cho mẹ đi ! Nói với mẹ bất cứ điều gì

anh muốn. Em không thể khiến mẹ hiểu được.»

Hartley đã đến gặp mẹ để giải thích tình hình : «Mẹ ơi, mẹ hiểu mà, Eleanor quan tâm đến công việc của cô ấy hơn là con.

- Hartley ! Sao con có thể nói những điều như vậy ! Eleanor chỉ yêu con suốt bao năm nay.»

Bà đã van nài họ đưa Eleanor đến và khẩn khoản : «Các con yêu, cả hai con đều đang đi sai đường. Mỗi người đều nghĩ rằng người kia không còn yêu mình. Mẹ biết điều đó không đúng. Các con yêu, hãy nhìn nhau và nói sự thật, ngay tại đây, trước mặt mẹ già của các con ! Ôi Hartley, ngôi nhà đẹp của con ! Eleanor đã chăm sóc tổ ấm của con thật chu đáo ! Eleanor, Hartley đã rất tự hào về con.»

Nhưng Hartley chỉ thì thầm : «Mẹ ơi, Eleanor không muốn từ bỏ công việc vì con.

- Ôi, Eleanor, nếu Hartley không thích việc con là nhà văn... Sau cùng, nhiệm vụ thực sự của người phụ nữ là trong tổ ấm và...

- Nhưng tại sao con phải từ bỏ việc viết lách, mẹ ?» Eleanor đứng thẳng người, đầu cô chỉ cao đến vai chồng. Họ thường đùa về vóc dáng nhỏ bé của cô. Hartley giả

vờ tìm cô bằng cách nhìn qua vai và hỏi : «Em vẫn ở đó chứ ?»

Cô sẽ trả lời : «Mãi mãi !»

«Con yêu, người phụ nữ già nua đã than thở, hãy làm điều đó, để cứu lấy tổ ấm của con, bản thân con, chồng con...»

Eleanor lắc đầu, tin tưởng mù quáng nhưng run rẩy, thì thầm : «Con không thể cứu chính mình theo cách đó. Và nếu con không thể cứu chính mình, mọi thứ khác đều mất.»

Kỷ niệm đó vẫn khiến cô run rẩy khi ngồi đó, đôi chân ngập trong ánh trăng, nhưng sự kiên định của cô vẫn vững vàng. Nhượng bộ là tự đánh mất chính mình.

Điều Hartley không hiểu là cô hoàn toàn không theo đuổi thành công. Dĩ nhiên, nó cũng đẹp đẽ. Làm sao có thể khác được, với những bức thư ca ngợi tác phẩm *Con bão đêm* của cô ? Nhưng tiền bạc, lời khen từ giới phê bình, sự ồn ào của báo chí và quảng cáo ? Cô ghét tất cả những thứ đó. Thật không may, Hartley không tin điều đó.

«Nếu em thực sự ghét tất cả những thứ đó, anh nói, em đã từ bỏ việc viết lách rồi.

- Nhưng em không thể !» Eleanor phản đối.

Cuộc tranh luận diễn ra trong phòng ăn cổ kính của họ, sau chuyến thăm của các nhà báo từ New York.

«Cô sẽ không chuyển đến New York sao ? họ hỏi. Cô không thể sống ở một thị trấn nhỏ như Richedale được nữa. Cả New York muốn gặp cô, nghe cô nói.»

Ngồi cạnh Hartley trên đi văng, cô liếc nhìn anh trước khi trả lời :

«Nhưng đây là nhà của tôi. Tôi không thể rời đi.»

Với một cử chỉ nhanh nhẹn, cô đặt tay lên tay chồng, nhưng không nhận được bất kỳ phản ứng nào từ anh.

Một nữ nhà báo ngớ ngẩn hỏi : «Ông không tự hào khi có một người vợ nổi tiếng sao, ông Bainbridge ?»

- Tôi không cần đợi đến lúc này mới tự hào về cô ấy», Hartley trả lời rõ ràng.

Và cô gái vụng về tiếp tục : «Nhưng bây giờ... ông phải, tôi không biết nữa, ông phải tràn ngập niềm kiêu hãnh...»

Hartley chỉ mỉm cười. Anh biết cách sử dụng nụ cười quyến rũ của mình. Cô gái đáp lại bằng nụ cười, rồi bắt đầu ghi chú nhanh chóng.

Thật nhẹ nhõm khi thấy họ rời đi, mở cửa sổ ngay khi họ vừa rời đi ! «Em muốn xóa sạch cả mùi hương của họ», Eleanor đã tuyên bố một cách vui vẻ.

Tối hôm đó, cô yêu cầu người giúp việc dọn bữa tối bên lò sưởi, sau khi kéo rèm cửa bằng nhung vàng cũ kỹ, dù tháng Mười ở miền Nam chưa lạnh.

«Thật tuyệt khi được ở nhà !» cô thường nói.

Bên ngoài bức tường ấy, đám đông chen chúc, đòi hỏi một phần nào đó từ cô, bởi họ trân trọng điều đó. Nhưng họ muốn nhiều hơn, đòi hỏi mọi thứ từ cô : những buổi diễn thuyết, vô số lần xuất hiện trước công chúng. Eleanor sợ hãi những người phụ nữ phiền phức chờ đợi cô trong câu lạc bộ của họ, những người đàn ông nhiệt thành quyết lôi cô ra khỏi ngôi nhà, tổ ấm của mình. Nhưng giờ đây, cô đã kéo rèm cửa, cảm thấy an toàn trong chính ngôi nhà, bên cạnh chồng, vô cùng hạnh phúc. Cô không mong muốn bất kỳ thay đổi nào, mãi mãi. Tràn ngập niềm vui, cô bật cười.

«Anh không thấy họ buồn cười sao, anh yêu ? Anh có tưởng tượng được không, một nghề : buộc phải đi gặp gỡ những người nổi tiếng ! Và thật là nực cười, phải không anh yêu, khi em lại là một trong số họ !»

Cô nghĩ rằng anh sẽ cười cùng mình. Nhưng anh không làm vậy. Anh chỉ nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng khiến cô luôn sợ hãi và nói : «Nhưng anh nghĩ em thích điều đó, Eleanor.

- Ôi không, Hartley ! Không, em cam đoan em ghét tình huống này ! Em căm ghét nó !»

Và đó là lúc anh nói : «Nếu em thực sự ghét tất cả những điều đó, em sẽ từ bỏ việc viết lách.»

Và cô đã đáp : «Nhưng em không thể !»

Đó là lần đầu tiên.

Cô lục lợi quá khứ một cách tỉ mỉ, trong hiện tại mới mẻ của mình, để tìm cách tiếp cận tương lai, và cô hiểu rằng từ khoảnh khắc đó, con người mới của cô đã hình thành. Một linh hồn mới, mong manh, đang vật lộn để giành lấy sự độc lập, vừa chào đời trong cơ thể của người vợ vốn từ lâu là tài sản của Hartley. Linh hồn này thuộc về riêng Eleanor. Suốt những năm tháng tuổi trẻ và buổi đầu làm phụ nữ, cô đã thuộc về Hartley, và linh

hồn cô chìm trong giấc ngủ. Eleanor thậm chí chưa bao giờ tự hỏi liệu Hartley có quyền kiểm soát cuộc đời và thời gian của cô không, bởi cô yêu anh. Mỗi sáng, kế hoạch trong ngày của cô đều xoay quanh Hartley. Phần còn lại cho cô chỉ là những mảnh vụn mà anh không chiếm đoạt.

«Anh có về ăn trưa không, Hartley ?

- Không, hôm nay anh có bữa trưa công việc.

- Vậy em sẽ ăn trưa với Myra.

- Được thôi.»

Vô thức, cô đã để Hartley định hình cả suy nghĩ và niềm tin của mình.

«Hartley, anh nghĩ gì về chủ nghĩa cộng sản ?

- Em yêu, anh thấy nó ngớ ngẩn nhưng nguy hiểm. Những người thành công không thể là cộng sản. Đó là thứ dành cho kẻ thất bại.

- Có lẽ đó là giải pháp cho những người sợ hãi. Hoặc họ cần cảm thấy gắn kết với người khác.

- Có thể. Em luôn muốn gánh vác gánh nặng của cả thế giới, phải không Nora bé nhỏ ?»

Đúng là cô luôn cố gắng nghĩ về mọi người, tưởng tượng phản ứng của họ. Như bà Battle, người giặt đồ : người ta cảm thấy thế nào khi phải đi giặt thuê cho người khác, bị giam mình hàng ngày trong những xưởng giặt đầy hơi nước và mùi xà phòng ? Thỉnh thoảng, cô trò chuyện với bà Battle :

«Bà có con không, bà Battle ?

- Hai thằng trai, thừa bà. Tôi tiếc là chúng không phải gái. Con gái ở nhà lâu hơn. Nhưng Denny đang ở tù còn Tom là kẻ lang thang. Nó có máu đó từ khi biết đi. Cứ phải bỏ nhà mà đi. Đánh đập cũng chẳng ăn thua.

- Tại sao Denny lại ở tù ?

- Tôi không rõ lắm, cô ạ. Quan tòa bảo thế và ngài phải biết mình nói gì. Tôi tin ngài.

- Nhưng thật khủng khiếp !»

Bà Battle vắt một chiếc ga trải giường ướt sũng. «Không đến nỗi đâu, cô ạ. Khi chúng ở tù, ít nhất tôi biết chúng ở đâu và biết chúng có cái ăn, có quần áo mặc. Tôi ước gì Tom cũng được ở trong một nhà tù tử tế nào đó.

- Còn chồng bà ?» Eleanor cảm thấy xấu hổ vì sự tò mò không dứt của mình, nhưng cô cảm thấy buộc phải hiểu về mọi người, tất cả những người cô gặp, ở khắp nơi.

«Ông ấy mất rồi, cô ạ. Ông ấy uống nhiều đến mức sinh bệnh.»

Eleanor đã suy nghĩ rất nhiều về những khó khăn gia đình của bà Battle và kể lại với Hartley :

«Anh biết không, bà Battle rất cô đơn. Chồng bà mất rồi và các con bà...»

Nhưng Hartley đã ngắt lời cô với vẻ khó chịu : «Tại sao em lại quan tâm đến những người đó ?

- Em không biết», cô thừa nhận một cách khiêm nhường. Cô là người duy nhất bày tỏ sự quan tâm đó. Những khách hàng khác của bà Battle chỉ chào hỏi qua loa và nói thêm : «Bà sẽ tìm thấy xà phòng và mọi thứ cần thiết trong xưởng giặt.» Rồi họ không nghĩ gì thêm về người phụ nữ ấy.

Eleanor cuối cùng đã viết một truyện ngắn lấy cảm hứng từ nhân vật bà Battle. Ngay khi thấy câu chuyện của mình được in, cô đọc nó với một sự háo hức đầu đón. Đúng vậy, bức chân dung rất chân thực. Người ta

có thể nhận ra bà Battle, hiện lên rõ nét trên nền đen trắng, không phải là bà Battle của xưởng giặt, mà là một sinh linh sống động, được tạc từ chất liệu sống. Và rồi, cuối cùng cô có thể quên bà. Nhưng ngay lập tức, những nhân vật khác đã lấp đầy tâm trí cô. Và những nhân vật này, những con người mà Eleanor tạo ra trong tâm trí, đã hình thành cuộc sống riêng của cô, cuộc sống mà cô sống cách xa Hartley.

Đó là lý do cô trả lời Hartley : «Em không thể từ bỏ việc viết lách !»

Giờ đây cô đã hiểu. Nhu cầu viết lách, tạo ra nhân vật, sự sống, hành động, tác động lên cô như một thứ ma túy. Ngay sau khi kết hôn, cô đã bắt đầu viết những mảnh ghép, những đoạn văn dần dần định hình và có sức sống. Nhu cầu này xuất phát từ một khoảng trống mà cô không hiểu được bản chất. Cuộc sống của cô vốn đã đầy ắp, trong thị trấn nhỏ Richedale dễ chịu này, nơi có rất ít người nghèo. Cô Hartley Bainbridge trẻ tuổi nhận được vô số lời mời từ khắp nơi, và cô vui vẻ chấp nhận. Nhưng điều đó không làm cô thỏa mãn. Dù vậy, cô thích gặp gỡ mọi người (không chỉ những người như bà Battle), quan sát họ, nhìn họ sống, di chuyển, nói chuyện. Ban đầu, cô thường kể với Hartley. Trong những buổi chiều Chúa nhật dài, khi họ lái xe ra ngoại

ô, cô kể cho anh nghe mọi thứ trong đầu mình. Dĩ nhiên, sáng Chúa nhật họ đi lễ.

«Anh biết không, em đã tìm ra bà Brace trông giống cái gì rồi ! Cuối cùng thì cũng nghĩ ra ! Giống một con chim cánh cụt ! Sáng nay, khi thấy bà ấy bước vào nhà thờ với chiếc váy satin đen cứng đờ, áo bolero trắng và chiếc mũ nhỏ bằng satin đen, em chợt nghĩ ra. Thật nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng tìm được !»

Hartley bật cười lớn : «Eleanor, thật là ngớ ngẩn !

Nhưng em cam đoan bà ấy giống chim cánh cụt mà!»

Tối hôm đó, ở nhà, cô không thể ngừng nghĩ về điều đó và trong khi Hartley đọc Santayana - thứ cô hoàn toàn không thích - cô bắt đầu viết vài dòng về bà Brace, khiến cô bật cười khúc khích.

«Hartley, nghe này !» cô reo lên và đọc cho anh nghe những gì mình vừa viết. Anh không thể nhịn cười.

«Hay lắm ! anh kêu lên. Đúng là như vậy.»

Và đó là cách bà Brace trở thành nhân vật chính trong *Con bão đêm*, cuốn tiểu thuyết đầu tay của cô, mang lại cho cô một chút danh tiếng.

Nhân vật đã làm nên thành công của cuốn sách. Người ta thấy bóng dáng lạ kỳ của bà ta đi dạo, trông như một bà tiên già nhân hậu. Eleanor đã nhận được hàng trăm bức thư từ độc giả nói rằng : «Bà lão trông như chim cánh cụt của cô sống động quá ! Bà ấy khiến tôi nhớ đến...»

Bản thân cô cũng không biết mọi chuyện bắt đầu thế nào, chỉ biết rằng mình đã để bà Brace xâm chiếm hàng trăm trang giấy. Bà Brace đã chia cách cô với Hartley.

... Cô đứng dậy, bước đến cửa sổ căn hộ hiện đại ở New York để ngắm dòng người qua lại và suy ngẫm. Có lẽ tất cả bắt nguồn từ việc, sau khi kết hôn, những bức thư trao đổi với Hartley - giờ đã trở nên vô ích - khiến cô thấy trống vắng. Cô cần miêu tả trong thư cuộc sống mình quan sát được, tưởng rằng đó là vì muốn chia sẻ mọi thứ với Hartley. Nhưng có lẽ đó chính là tài năng của một nhà văn đang trỗi dậy trong cô. Khi lục lại ký ức, cô nhận ra rằng ngay cả khi viết thư cho anh, cô cũng quên mất Hartley. Cô viết dài dòng, vẽ nên con người và tình huống, và cuối cùng, điều đó trở thành điều quan trọng nhất với cô. Chẳng phải Chúa cũng từng cảm thấy như vậy khi, nhào nặn đất sét mà không có mục đích rõ ràng, Ngài bỗng thấy Adam, Tạo vật của Ngài, đứng dậy và sống động trong lo lắng ? Vì Adam

và hậu duệ của hắn cuối cùng sẽ chiếm lấy toàn bộ trái đất mà Chúa cũng đã tạo ra.

Eleanor kéo một chiếc ghế và ngồi xuống gần cửa sổ, nơi cô có thể nhìn thấy những chiếc xe trôi xa tít dưới con đường rực rỡ ánh đèn. Và con người, biết bao con người ! Cô cảm thấy một sự tò mò vô tận về họ, nhưng đồng thời cũng là nỗi sợ hãi nào đó. Không có họ, cô cô đơn, nhưng giữa họ, cô cũng cô đơn...

Đúng vậy, ngay cả với Hartley, cô cũng từng cảm thấy cô đơn. Nếu không, tại sao cô lại tiếp tục viết khi đã lờ mờ nhận ra nguy hiểm ? Một ngày, Hartley sẽ nói với cô : «Em phải chọn giữa sách của em và anh.»

Lần đầu tiên ý nghĩ ấy lướt qua tâm trí, cô tự trách mình thậm tệ. Như thể Hartley có thể đưa ra một tội hậu thư kịch tính đến vậy ! Đó không phải là phong cách của anh. Và anh cũng chẳng hề đòi hỏi. Anh là một người chồng tuyệt vời.

Myra thường nói với cô : «Nora, chị không biết mình may mắn thế nào đâu ! Hartley là một tảng đá vững chãi. Và không ai có thể cướp anh khỏi chị. Anh yêu chị nhiều lắm ! Tôi tự hỏi liệu anh có nhận ra sự tồn tại của những người phụ nữ khác xung quanh không. Vậy mà anh lại có ngoại hình như thế ! Tôi ước mình có thể tự

tin về Hal bằng một nửa của chị !»

Eleanor mỉm cười không đáp. Myra tội nghiệp ! Ai cũng biết cách hành xử của Hal. Nhưng giờ đây Myra và Hal vẫn là vợ chồng, trong khi Hartley đã cưới Elsa Freed. Kỳ lạ, thật kỳ lạ ! Và Myra, với cá tính và sự độc lập của mình, lẽ ra có thể sống một mình dễ dàng hơn Eleanor nhiều ! Nhưng đó chỉ là thói quen cần thời gian thích nghi, và cuối cùng cô cũng chấp nhận.

... Đã muộn rồi. Những chiếc taxi đưa người ta về nhà sau khi các rạp hát tan và dòng xe hướng vào trung tâm đã thưa thớt hơn. Ở hành lang, cô nghe tiếng cười của những người thuê nhà đi ngang. Nhưng trong căn hộ của cô, sự im lặng ngự trị. Cô chợt tiếc vì không có lấy một chú chó nhỏ. Nhưng rồi cô tự nhủ với sự quyết tâm: «Không, mình sẽ không trở thành một người phụ nữ chỉ biết quán quít với chó. Không phải ở tuổi ba mươi hai!» Cô đứng dậy, bật đèn neon, rót một ly sherry nhỏ và nhấm nháp cùng với bánh quy. Cô nhặt những mẫu vụn bánh, đổ sạch gạt tàn, mang ly trống vào bếp rồi đi ngủ.

... Đó là khoảnh khắc nổi cô đơn đè nặng lên cô nhất. Cô đã quá quen với sự hiện diện của một sinh linh trong nhà : Hartley vung nước khắp phòng tắm và huýt sáo dưới vòi hoa sen. Hartley huýt sáo hay đến mức có thể tái hiện những giai điệu hoặc trích đoạn opera. Và anh

bước vào phòng ngủ, mái tóc đen ướt mượt. Họ đã có những khoảnh khắc vui vẻ biết bao !

Đôi khi cô tự hỏi làm sao mình có thể từ bỏ niềm vui được sống cùng một người đáng yêu như Hartley. Anh luôn tràn đầy niềm vui ! Những ngày đầu hôn nhân, khi anh đi làm về từ ngân hàng vào buổi tối, anh leo cầu thang bốn bậc một và gọi cô thật to. Cô, người luôn dõi theo bước chân anh, luôn có mặt để đón anh. Và họ cười vì những điều nhỏ nhặt. Ngôi nhà cũ chẳng hạn. Mẹ Hartley nhất quyết để lại cho họ ngôi nhà gia đình, quá rộng so với hai người, nhưng bà nói rằng họ sẽ lấp đầy nó bằng những đứa trẻ. Trong khi chờ đợi, họ cười thật tươi khi thấy mình trong những căn phòng rộng lớn với trần nhà cao vút.

«Chúng ta sẽ cần hàng trăm đứa trẻ», Eleanor vừa nói vừa cười. Chỉ vào một góc phòng, cô nói : «Anh không thấy góc này trông trải sao ?» Và anh đáp với vẻ hiểu ý: «Chúng ta sẽ đặt một đứa trẻ vào đó.»

Nhưng họ đã không có con. Sau mười năm chung sống. Họ dần ngừng nhắc đến chuyện đó. Khi viết, cô quên mất nỗi nhớ con ; cô quên tự hỏi tại sao mình không có con. Dù vậy, nếu cô có con... Thì cũng không gì có thể ngăn cô khám phá tâm hồn mình.

Cô leo lên giường, nơi cô đã ngủ một mình suốt ba năm, cầm cuốn sách trên kệ kính của bàn ngủ. Đọc sách sẽ giúp cô quên đi những năm tháng đã qua. Sự chia ly là vĩnh viễn. Giờ đây cô có cuộc sống riêng.

Nhưng cô không thể đọc. Những câu hỏi cũ quay lại và che khuất dòng chữ in trên trang giấy.

... Làm sao Hartley lại có thể buộc cô phải lựa chọn ? Ban đầu, anh rất thích thú với những gì Eleanor viết. Cô đã đọc to các câu chuyện của mình trong những buổi tối chỉ có hai người, khao khát lời khen của anh, và anh chẳng bao giờ tiếc lời.

«Anh có hình dung ra nhân vật này khi em miêu tả không, anh yêu ?» Eleanor lo lắng hỏi. Và anh cười đáp:

«Không chỉ thấy hấn như một con người bằng xương bằng thịt, mà anh còn như nghe thấy giọng nói của hấn.»

Sau này, cô chưa bao giờ trân trọng lời khen của các nhà phê bình văn học như của Hartley. «Nhà tiểu thuyết vĩ đại nhất của thời đại chúng ta...», «... bức tranh xuất sắc về nhân vật...» Không, không gì chạm đến cô bằng những lời đơn giản của chồng mình. Chẳng phải anh đã từng nói, với vẻ nghiêm túc và ánh mắt khó hiểu : «Anh cảm thấy em sở hữu một thứ gì đó - có lẽ lớn

hơn chúng ta tưởng...» Và làm sao có thể định nghĩa được ánh mắt ấy ? Eleanor đã nghĩ - trừ khi đó là tưởng tượng - rằng cô thấy một sự thù địch nào đó. Cô đã ôm chầm lấy chồng. «Không đâu, cô phản đối, em chẳng là gì cả, đó chẳng là gì cả. Em chỉ đang giải trí thôi. Đó là cách em thư giãn. Chơi bridge chán lắm !» Cô nắm lấy tay Hartley và kéo vòng qua người mình. «Em chỉ là vợ anh thôi, anh yêu, tình yêu của em !»

Và anh, siết chặt vòng tay, đã gật đầu : «Đương nhiên rồi, em yêu.» Eleanor cảm thấy nỗi sợ tan biến.

Nhưng ngày điện báo báo tin tiểu thuyết *Cơn bão đêm* của cô đoạt giải văn học, Hartley lại nhìn cô với ánh mắt ấy. Cô vội đến ngân hàng để báo tin cho anh, muốn anh là người đầu tiên chia sẻ niềm vui. Nếu cha mẹ cô còn sống, cô cũng sẽ kể với họ.

Nhẹ nhàng, tràn đầy niềm vui, cô chạy đến văn phòng chồng. Anh đang đọc cho cô Reese viết thư.

«Đợi một chút, Eleanor», anh nói và cô ngồi xuống chờ. Trong văn phòng, chồng cô khiến cô hơi e ngại. Kể từ khi cha anh qua đời năm ngoái, dù còn trẻ tuổi, Hartley đã giữ chức vụ giám đốc. Anh xứng đáng với vị trí đó và truyền cảm giác đáng tin cậy.

Hartley đọc cho thư ký ghi : «Chúng tôi rất tiếc không thể chấp thuận khoản vay mà quý vị yêu cầu, sau khi xem xét, chúng tôi nhận thấy bảo đảm của quý vị không đáp ứng các điều kiện cần thiết.»

Trong tay Eleanor, bức điện tín như thiêu đốt các ngón tay. Cô mỉm cười, ánh mắt lấp lánh nhìn anh. Nhưng anh không nhìn cô. Ở văn phòng, anh tỏ ra vô cùng cần trọng.

«Xin kính thư, v.v. Cảm ơn cô, cô Reese.»

Anh đợi người thư ký - một phụ nữ không có nhan sắc - đóng cửa rồi mới quay sang Eleanor : «Thế nào ?»

Cô tiến lại gần và đưa cho anh bức điện mà không nói lời nào. Tim đập nhanh, cô chờ đợi trong khi anh đọc.

Khi anh ngẩng lên, cô thấy sự thù địch trong ánh mắt đó. Hoảng sợ, cô giật lại bức điện, quỳ xuống và úp mặt vào người anh.

«Em không quan tâm, cô nói bằng giọng ghen ngào. Em không coi trọng chuyện này. Đừng... đừng nhìn em như thế.

- Nhưng... nhưng... em đứng dậy đi, em yêu. Có người có thể vào...»

Nhưng cô ôm chặt lấy anh.

«Em là vợ anh, cô thì thâm.

- Đương nhiên rồi.» Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra. «Anh rất tự hào về em. Tin tốt quá ! Thật... thật tuyệt vời. Đợi đã, giải thưởng này trị giá bao nhiêu ? Anh nghĩ là một nghìn đô.

- Không phải tiền bạc quan trọng.» Giờ cô đã khóc nức nở. «Đây là một vinh dự.

- Đương nhiên.» Anh vỗ nhẹ tay cô. «Anh đã nói là anh tự hào về em mà. Thôi, đừng khóc nữa, Nora. Nhưng sao em lại khóc ? Tối nay về nhà chúng ta sẽ nói chuyện. Em sẽ kể anh nghe tất cả.

- Anh không về ăn trưa sao ? cô thì thâm, buồn bã.

- Không, anh định gọi điện cho em. Chúng tôi có cuộc họp hội đồng.» Anh nhắc điện thoại. «Cô Reese ?»

Lúc này, tâm hồn mới mẻ của Eleanor trỗi dậy. Cô lau mắt, chỉnh lại mũ và cúi xuống hôn lên tóc chồng.

«Tối nay gặp lại anh, anh yêu, cô nói.

- Tối nay gặp lại em, em yêu. Cô Reese, tôi quên một câu trong lá thư đó.»

Eleanor bước đi và dừng lại nhất bức điện nhàu nát trên sàn nhà. Cô có thể sẽ cần đến nó. Dù sao, nó cũng thuộc về cô. Hartley không đề ý.

Tối đó, anh nói : «Đây thực sự là một tin tuyệt vời, Eleanor.

- Vâng, phải không ?» Cô mỉm cười và hỏi : «Chúng ta đến thăm Myra sau bữa tối nhé ?

- Được», anh đồng ý.

Suốt buổi tối, Eleanor chờ đợi anh thốt lên : «Các bạn có biết vợ tôi vừa đạt được điều gì không ?»

Nhưng anh không hé răng nửa lời, và cô cũng im lặng. Sự im lặng của họ có quan trọng gì ? Ngày mai, tất cả các báo sẽ đăng tin, và bạn bè họ sẽ biết. Myra sẽ chạy đến và reo lên : «Em biết từ khi nào ?

- Hôm qua.

- Vâng Hartley và em biết từ tối qua mà không nói gì với chúng tôi !»

Cô chỉ mỉm cười. Không quan trọng.

... Nhưng tôi nay, một mình trong phòng, cô lại thấy nó rất quan trọng. Cô đứng dậy, mở ngăn kéo và lấy ra một cuốn sổ nơi cô đã dán bức điện này cùng những kỷ vật khác. Vâng, nó vẫn ở đó.

Sau đó, cô trở lại giường, kéo chăn lên và nằm im...

Mọi chuyện đã bắt đầu thật tốt đẹp ! Những lời khen ngợi dành cho cô gái tuổi teen xinh đẹp, giờ đã trở thành một cô dâu lộng lẫy. Người ta thường nói : «Chiếc váy xanh này hợp với cô quá !» và Hartley không ngừng nhắc : «Tôi rất hạnh phúc vì vợ tôi đẹp !» Cô tận hưởng vận may, vì nếu xấu xí, cô sẽ buồn lắm. Tuy nhiên, cô chưa bao giờ tỏ ra kiêu ngạo. Mẹ cô đã dạy cô từ thời thiếu nữ : «Kiêu ngạo gần với ngu ngốc. Hãy dùng vẻ ngoài ưa nhìn của con như một lợi thế, không phải điểm yếu.» Dù vậy, Eleanor không coi mình là xinh đẹp. Cô ước mình có mái tóc đen nhánh hoặc vàng óng, nhưng tóc cô chỉ màu nâu. Đôi mắt xám và chiếc mũi không thẳng như ý khiến cô không hài lòng ; cô thích gương mặt cân đối của chồng hơn. Người ta nói cô có biểu cảm thay đổi, nhưng cô không nhận ra.

Khi các tác phẩm của cô nhận được vô số lời khen như «Một tài năng mới phi thường», «Thiên tài», v.v., cô cũng không kiêu ngạo. Trong lòng, cô chỉ cười và nghĩ : «Chỉ là mình thôi mà !» Những câu chuyện của

cô chỉ xoay quanh bà Brace già, bà Battle và Sam, người phụ trách nồi hơi ; cùng ông Black, chủ hiệu thuốc, và những người tương tự. Thiên tài gì chứ !

Nhưng rốt cuộc, có phải cô đã ẩn chứa chút kiêu ngạo trong lòng ? Nếu không, làm sao giải thích nỗi buồn bã khi Hartley bắt đầu chỉ trích cô ? Suốt nhiều năm, họ sống trong bầu không khí hòa hợp vui vẻ. Cô biết anh không hoàn hảo như cô từng nghĩ thời mới cưới. Lần đầu tỉnh giấc trong vòng tay chồng, cô đã thốt lên với sự kính sợ : «Anh không có điều gì khiến em muốn thay đổi.» Anh chỉ mỉm cười. Anh có thể nói gì khi tự đặt tiêu chuẩn rất cao cho mình ?

Qua năm tháng, Eleanor nhận ra anh đạt được điều đó, nhưng chỉ trong điều kiện lý tưởng. Cô thường mắc lỗi nhỏ khiến ánh mắt anh trở nên lạnh lùng. Ví dụ, cô không đúng giờ, nhất là khi đang viết, vì lúc đó cô quên hết mọi thứ. Khi ấy, một cảm giác căng thẳng khiến cô chợt nhận ra thời gian trôi qua. Hartley từng nói : «Gặp nhau lúc một giờ, chúng ta sẽ ăn trưa cùng nhau.» Anh thường nói : «Anh thích ăn trưa với em nhất. Đó là khoảnh khắc tươi sáng trong ngày.» Nhưng nếu cô đến muộn, anh sẽ lạnh nhạt và trách cô khiến anh phải chờ, kèm số phút chính xác. Eleanor đã học cách xem giờ. Không nhu cầu viết lách nào được phép vượt qua việc

gặp Hartley đúng giờ.

Cô thậm chí học cách thay đồ nhanh chóng và chạy đến bên anh, đến mức phải lấy lại hơi thở trước khi gặp anh. Ánh mắt lạnh lùng của chồng đã trở thành quy tắc trong lương tâm cô.

Dù vậy, vì yêu anh, cô cố gắng tạo điều kiện để anh sống như mong muốn. Điều đó có nghĩa là chuẩn bị những món anh thích ; giữ ngôi nhà đẹp đẽ trong bầu không khí yên tĩnh ; chuẩn bị quần áo thay cho anh khi anh về ; và luôn có mặt khi anh trở lại...

... Một mình trên giường, cô vẫn ngạc nhiên vì có thời gian riêng. Trong lúc chồng vắng nhà, cô tận dụng thời gian rảnh để viết. Nhưng cô không bao giờ quên khoảnh khắc phải dừng lại, bất kể tình huống trong truyện đang căng thẳng.

Giờ đây, khoảng thời gian riêng đó đã trở thành một phần của tổng số những tự do mới của cô. Cô bắt đầu viết từ sáng sớm và chỉ dừng lại khi các nhân vật của cô cho phép. Cô đã dặn Mattie : «Đừng bao giờ làm phiền tôi khi tôi ở trong văn phòng. Đừng nói với tôi rằng bữa trưa, bữa tối, hay bất cứ thứ gì đã sẵn sàng. Điều quan trọng là tôi phải sẵn sàng.»

Suốt những năm tháng cuộc đời cô bị phụ thuộc vào các bữa ăn ! Sách của cô bị chia cắt bởi lịch trình ăn uống. Đôi khi cô thấy chúng dở tệ khi đọc lại, vì một sự đứt gãy xảy ra ở những khoảnh khắc quan trọng. «Chắc hẳn đó là giờ ăn và tôi đã phải dừng công việc», cô nghĩ. Giờ đây, cô thấy thật khó tin rằng cuộc sống của mình từng bị chi phối và công việc bị cản trở bởi những chi tiết nhỏ nhất không đáng kể như vậy.

Lúc đó, cô không cảm nhận được sự bất tiện của những ràng buộc đó. Cuộc sống cá nhân của cô, vốn đã vất vả len lỏi qua tác phẩm của mình, đã học cách thích nghi với những yêu cầu bên ngoài, như một cái cây thiếu không khí và ánh sáng. Cô sẽ không bao giờ nhận ra sự thật nếu Hartley đột nhiên không chỉ trích cô.

«Anh không muốn làm em buồn, em yêu, anh nói nhẹ nhàng vào một buổi tối tháng Mười một, khi họ ngồi bên lò sưởi, nhưng anh tự hỏi liệu em có nhận ra mình đang nói to hơn không ?

- Thật sao ? Ôi, em xin lỗi. Em không hề hay biết.

- Tất nhiên, anh biết điều đó, nên anh mới nhắc em. Anh đã để ý từ khi em bắt đầu nói trước công chúng.»

Thật vậy, dù nhút nhát, cô đã thử thực hiện một vài bài phát biểu ở các thị trấn lân cận. Các câu lạc bộ phụ nữ ở đó rất tự hào về cô và mời cô dự những bữa trưa mà cô cảm thấy thật bất lịch sự nếu từ chối. Cô phải trả lời vô số câu hỏi về sự nghiệp văn chương của mình. Trong số đó, những người phụ nữ luôn hỏi : «Việc có một nghề nghiệp có phải là trở ngại cho cuộc sống gia đình của bạn không ?» Và cô trả lời họ với nụ cười : «Có thể là vậy nếu tôi không có một người chồng hoàn hảo !» Cô cảm thấy biết ơn Hartley vô cùng vì anh để cô tự do viết lách ! Sau này, rất lâu sau, một câu hỏi bùng nổ trong tim cô như một quả bom : «Rốt cuộc, tại sao tôi phải biết ơn anh ấy vì để tôi được là chính mình?»

Khi anh nhận xét về giọng nói của cô, cô đáp : «Em sẽ cố gắng kiểm soát và không nói quá to. Cảm ơn anh đã nhắc nhở em, anh yêu.»

- Giọng nói dịu dàng của em là một trong những điều anh yêu nhất ở em !

- Em muốn luôn là người anh mong muốn.

- Em đúng là như vậy, nếu không anh đã không cưới em.»

Buổi tối đó trôi qua trong yên bình, nhưng giờ đây, nhìn lại, cô hiểu rằng mọi thứ đã không còn như xưa. Lúc đó, cô không thể nói ra điều đó. Nhưng sau một thời gian, cô bắt đầu tự hỏi liệu mình có thực sự là người Hartley muốn không. Nghi ngờ đó đã nhen nhóm từ đêm đó. Họ gần bó sâu sắc đến mức sự nghi ngờ không thể hiện ra ngay lập tức. Eleanor đã đồng nhất với chồng đến mức vô thức trở nên hoàn toàn phụ thuộc vào anh. Ý nghĩ rằng một ngày nào đó cô có thể sống một mình, như bây giờ, sẽ khiến cô hoảng sợ, bởi cô chưa bao giờ dành một đêm một mình và không dám lái xe vào giờ cao điểm. Hartley là người liên lạc với nhà cung cấp và tổ chức các kỳ nghỉ của họ. Eleanor sống một cuộc đời được bảo bọc đến mức cô không hề có khả năng tự vệ và thậm chí không nhận ra điều đó. Trong khi tác phẩm của cô bắt đầu phát triển, nhân cách của cô dần thoát ra, dù cô không hề hay biết. Quen với việc không coi trọng bản thân, cô đã để mình bị chi phối đầu tiên bởi một người mẹ tài giỏi và độc đoán, và kể từ khi kết hôn, bởi Hartley.

Rồi một ngày, biên tập viên của cô đặc biệt từ New York đến thăm.

Hartley nói : «Hôm nay là một trong những ngày bận rộn nhất của anh, và anh không thể rời khỏi ngân hàng, ngay cả để ăn trưa.

- Ô, không sao đâu, Eleanor vội nói. Ông ấy chỉ ghé qua gặp em thôi.»

Nhưng cuộc viếng thăm kéo dài hơn dự kiến, và họ bàn về cuốn sách sắp tới của Eleanor. Thật vui khi được nói về công việc của mình với một người lắng nghe chăm chú như vậy ! Eleanor đột nhiên cảm thấy tự do và vô cùng hạnh phúc. Cuối cùng, cô ngả người vào lưng ghế và thốt lên cười :

«Tôi thật xấu hổ. Chưa bao giờ trong đời tôi nói nhiều đến thế.»

Ông ấy trả lời với giọng nghiêm túc : «Tôi biết bà là một nhà văn lớn, vì bà có một sự phong phú trong tâm hồn. Tôi tự hào được xuất bản tác phẩm của bà. Tạm biệt.» Ông đứng dậy chào tạm biệt ; ông là một người đàn ông dễ mến, đã có tuổi. Ông nói thêm sau một chút do dự : «Trừ khi... bà có rảnh... bà có muốn dùng bữa trưa với tôi không ?»

Cô cảm thấy hài lòng đến mức khi ở bên một người hiểu ngôn ngữ của mình, cô đã vui vẻ nhận lời. «Tôi một mình ; chồng tôi không thể về ăn trưa hôm nay. Tôi rất vui được dùng bữa với ông.» Quên đi nỗi sợ lái xe giờ cao điểm, cô chở ông đến một quán trọ ở nông thôn, rồi lại băng qua thị trấn để đưa ông đến ga tàu.

Phấn khích vì một ngày tuyệt vời, cô thậm chí còn lái xe đi dạo một chút cho vui. Cô coi mình là người may mắn khi có chồng, có tổ ấm, có bạn bè. Và giờ đây, thành công trong công việc cũng đến với cô. Cô cảm nhận được nó đang đến gần, như nghe tiếng trống từ xa. Cô trở về nhà vào buổi chiều xuân ấm áp, trong một làn sương mù hạnh phúc.

Ngay khi về đến nhà, cô có cảm giác ngôi nhà đang tước đi niềm vui của mình.

«Mình đã làm gì thế này, cô tự trách, mình đã quên hết mọi thứ ! Thậm chí quên cả hỏi Hartley anh ấy về nhà lúc mấy giờ tối nay.»

Cô vội vã lên lầu, gọi khẽ : «Anh yêu, anh yêu !» Không có tiếng trả lời. Cô xuống bếp hỏi Hester, người giúp việc. «Chồng tôi có để lại lời nhắn gì cho tôi không?»

- Không có gì cả, thưa bà.» Cô ấy đang tách hạt đậu.
«Bà muốn dùng món tráng miệng nóng hay lạnh ?»

Eleanor suy nghĩ về câu hỏi hóc búa này. Hartley thích sự đa dạng trong các bữa ăn.

«Tôi qua chúng ta đã ăn món gì nhỉ ? cô hỏi.

- Một chiếc bánh tart chanh. Tôi có nên làm bánh sô-cô-la không ?

- Tôi nay trời nóng, tốt hơn nên dùng món lạnh : trái cây dầm với kem tươi.»

Khi lên lầu để tắm và thay đồ, cô tự nhủ : «Nếu chỉ có mình tôi, tôi sẽ không bao giờ lên kế hoạch cho các bữa ăn. Tôi thích ăn bất cứ thứ gì hơn là phải suy nghĩ về nó.»

... Cô không hề hay biết rằng một ngày nào đó mọi chuyện sẽ trở thành như vậy. Cô nói với Mattie : «Đừng bao giờ hỏi tôi muốn ăn gì. Nếu cô làm vậy, tôi sẽ không ăn gì cả.» Ngay cả khi Kurt đến dùng bữa tối, cô cũng không bao giờ nói : «Làm món thịt bò nướng đi vì ông Stenson thích nó...»

Nhưng giờ cô phải chuẩn bị cho bữa tối. Cô chải tóc thật lâu để mái tóc thêm bóng mượt, và chọn chiếc váy bằng voan màu xanh dương mà Hartley rất thích. Cô vừa gắn lên ngực bông hồng bạc đi cùng chiếc váy thì nghe tiếng bước chân của Hartley ở hành lang. Cô chạy ra hành lang, mỉm cười chờ anh.

Anh bước lên cầu thang chậm rãi, mắt không rời cô.

«Em đang đợi anh, anh nói.

- Không, cô đáp vui vẻ. Em vừa ra ngoài.»

Anh dừng lại, cách cô ba bậc thang.

«Đi đâu ?

- Ăn trưa bên ngoài với biên tập viên của em. Em là người đã lái xe đến Thiên Nga Xanh và sau đó đến nhà ga. Em đã xử lý rất tốt, anh yêu ạ.»

Không nhúc nhích, anh đáp lại : «Việc đó không chiếm hết cả buổi chiều của em.»

- Em đã đi dạo một chút bằng xe hơi», Eleanor giải thích bằng giọng ngọt ngào. Cô đưa tay đặt lên vai Hartley.

«Một mình à ?» Anh tỏ ra rất ngạc nhiên.

«Vâng, một mình !» Một nỗi lo lắng dâng lên trong lòng cô. Liệu anh có đang trở nên lạnh lùng ? Cô từ từ bước xuống ba bậc thang, tiến lại gần và tựa vào người anh.

«Em đã về nhà an toàn, cô nói, rồi thêm bằng giọng thì thầm : đừng trách em.»

Anh ôm cô vào lòng và hôn lên mái tóc cô. «Anh không bao giờ trách em.» Anh hôn cô lần nữa. «Chỉ là, đừng quên rằng anh ghét những người phụ nữ đòi hỏi sự độc lập quái quỷ của họ.

- Em không độc lập, phải không ? Cô hỏi bằng giọng nài nỉ.

- Không, hoàn toàn không. Thôi, anh cần nghỉ ngơi một lúc. Trời ơi, nếu em biết anh đã có một ngày thế nào !

- Ôi, anh yêu tội nghiệp của em ! Và em lại còn giữ anh lại !»

Cô vội vàng đi chuẩn bị nước tắm và quần áo cho anh. «Kể em nghe đi !»

Trong phòng tắm, vừa làm nước bắn tung tóe, anh kể : «Phải giải quyết vụ thế chấp tài sản của gia đình Staunton. Nó sắp đến hạn và có vẻ như những người thừa kế quyết định từ bỏ điền trang...»

Cô lắng nghe anh kể chi tiết về ngày làm việc của mình. Sau bữa tối, có lẽ cô sẽ nói với anh về chuyện biên tập viên đến thăm.

Nhưng sau bữa ăn, một cuộc cãi vã kỳ lạ bùng nổ giữa họ, ập đến như một cơn bão bất ngờ. Họ chưa từng cãi nhau bao giờ. Eleanor chưa bao giờ tưởng tượng điều này có thể xảy ra. Cô đến bên Hartley đang ngồi trên đi văng. Khi đi ngang, cô hôn nhẹ lên má anh.

Anh phản đối bằng giọng gắt : «Đó không phải là một nụ hôn !

- Một nụ hôn bướm ! Chỉ là một lời hứa thôi.»

Cô hôn anh lâu hơn, nhưng lần đầu tiên kể từ khi chung sống, cô chủ tâm làm điều đó.

«Đây, cô nói khi rời ra, như thế có tốt hơn không ?»

Nhưng anh nhìn cô với ánh mắt tối sầm vì sự lạnh lùng đang dâng lên.

«Anh cảm thấy em đang thay đổi từ vài ngày nay, anh bắt đầu chậm rãi. Anh đã dần dần nhận ra điều đó.»

Trái tim thất lại, cô bắt đầu lắp bắp : «Nhưng anh yêu, nhưng...»

Cô muốn nắm lấy tay anh, nhưng anh đang châm một điếu thuốc.

«Anh không định nói với em về điều này. Anh thậm chí đã quyết định sẽ không nói gì. Nhưng mọi chuyện đã đến mức anh không thể chịu đựng được nữa.

- Hartley ! Anh muốn nói gì ?

- Có vẻ như em đang vắng mặt. Tâm trí em ở nơi khác. Em...

- Nhưng, nhưng em đang ở đây mà, anh yêu. Em có gì khác biệt ? Em đã làm gì ?»

Anh suy nghĩ một lúc, mắt đăm đăm vào điếu thuốc, vẻ mặt nghiêm trọng, trong khi cô quan sát anh đầy lo lắng.

«Không phải là những gì em làm... mà là những gì em không làm, cuối cùng anh nói.

- Em đã bỏ bê điều gì à ?

- Ô, chỉ là những chi tiết nhỏ nhất thôi.»

Eleanor cảm thấy tâm hồn mới của mình run rẩy, thứ mà cô đã nhận ra trong buổi chiều hôm đó. Trong tư thế phòng thủ, cô kêu lên : «Nhưng Hartley, em muốn anh trả lời em. Anh vừa nói điều gì đó thật khủng khiếp. Em khác biệt như thế nào ?»

Anh quay sang cô đột ngột. «Em đang khác biệt ngay lúc này.» Anh bắt chước cô bằng giọng chế nhạo : «Em muốn, em muốn !» Giọng anh trở nên thì thầm. «Đây không phải là Nora của anh. Đây là một người phụ nữ hoàn toàn khác.»

Cô quan sát anh chăm chú. Từ sâu thẳm lòng mình, tâm hồn cô đấu tranh để thể hiện, để thốt lên những lời đang trào dâng trên môi : «Vậy em không có quyền thay đổi sao ? Để trưởng thành và phát triển ? Em phải mãi mãi phục tùng và non nớt như khi em hai mươi tuổi ư ?»

Cô sợ rằng tâm hồn mình quá mạnh mẽ và sẽ tự bộc lộ. Tuy nhiên, cô không kịp làm điều đó, vì Hartley ôm cô vào lòng và thì thầm bằng giọng nài nỉ : «Người yêu của anh, anh yêu em - hãy mãi là chính em.

- Em không thay đổi», cô phản đối, môi cô áp vào môi Hartley. Rồi cô rời ra. «Không, nghe này Hartley, để em nói ! Em vẫn là em. Em sẽ không bao giờ thay đổi với anh. Dù có chuyện gì xảy ra - thành công - không gì có thể thay đổi những gì em dành cho anh.»

Anh buông cô ra.

«Em sai rồi, anh khẳng định. Em đang thay đổi và không còn là chính em nữa, em đang thay đổi trong mắt anh.»

Trái tim đau thắt vì lo lắng, cô lắp bắp : «Ý anh là... điều đó có nghĩa là... Anh không còn yêu em nữa sao ?

- Không, không đến mức đó đâu.» Anh tỏ ra bực bội. «Chỉ là anh đã cưới một người phụ nữ nhất định, và nếu cô ấy trở thành một người khác - em hiểu không ? Anh phải thích nghi - nếu anh có thể. Người phụ nữ mới này, anh không biết cô ấy.»

Eleanor liếm môi khô. «Được rồi, Hartley, em phải hiểu ý anh. Với em, đây là vấn đề sống còn. Em không nhận ra bất cứ điều gì...

- Đó chính xác là điều khiến mọi chuyện trở nên... không thể tránh khỏi. Đó là bản năng của em. Và bản năng mạnh mẽ hơn nhiều so với nỗ lực.

- Hãy giải thích cho em hiểu - em đã thay đổi như thế nào. Hãy nói từ đầu đến cuối.

- Được thôi, nếu em muốn... Anh từng nghĩ em hoàn toàn quan tâm đến cuộc sống và công việc của anh. Nhưng bây giờ, anh cảm thấy em có một cuộc sống riêng và chỉ một phần của em quan tâm đến những gì anh làm.

Cô suy nghĩ và cuối cùng nói chậm rãi : «Em hiểu, em hiểu tại sao anh lại có cảm giác đó.

- Ngay cả - ngay cả khi làm tình, em cũng không còn hiện diện như trước nữa. Một phần của em vẫn đứng ngoài.

- Hartley... Ôi, Hartley !

- Đó là sự thật, em biết không ? Em nghĩ anh không nhận ra sao ? Anh có thể chịu đựng được. Nhưng rõ ràng là tất cả những lần lui tới của các nhà báo, biên tập viên và những thứ khác - tất cả những câu chuyện trên báo...»

Anh ngừng lại. Nhưng cô thúc giục anh tiếp tục :

«Tất cả những câu chuyện đó...»

Anh bồn chồn với vẻ khó chịu và châm một điều thuốc khác.

«Đơn giản là : em là vợ anh. Anh muốn em mãi là vợ anh.

- Ý anh là...

- Ý anh là anh không muốn thấy tên vợ mình - tên của anh - xuất hiện trên báo. Và còn một điều nữa anh chưa bao giờ nói với em. Anh không muốn làm em buồn. Nhưng anh không thích những gì em viết. *Cơn bão đêm*, có một số đoạn hay trong đó ; nhân vật bà già đó rất buồn cười. Nhưng cảnh giữa người đàn ông và hai người phụ nữ - anh không muốn mọi người nghĩ rằng em biết những chuyện như vậy. Anh không muốn đàn ông coi em là một người phụ nữ - một người phụ nữ trắc nết, chỉ vì em biết những điều đó. Và sau cùng, làm sao em biết được chúng ?» Anh đối mặt với cô với vẻ giận dữ. «Đó là điều anh muốn hỏi em từ lâu - đôi khi anh nghĩ về nó vào ban đêm - anh tự hỏi làm thế quái nào em biết được chuyện đó ? Vâng, anh tự hỏi, nhưng anh ngại nói với em.»

Đồng cứng, trái tim bồng rập và bàn tay lạnh giá, cô thì thầm : «Em không biết. Chỉ là loại đàn ông đó - hẳn sẽ hành động như thế.

- Và sao em biết loại đàn ông đó ? anh đáp lại.
- Em không biết họ. Em tưởng tượng ra thôi.
- Chúc mừng trí tưởng tượng kinh tởm của em !»

Phải trả lời thế nào đây ? Eleanor im lặng. Đúng là những sinh vật sinh ra từ trí tưởng tượng của cô có một sự tồn tại độc lập. Khi để chúng hành động, cô không mô tả điều cô biết, mà là điều cô cảm nhận. Cô không thể ngăn mình lại... «Em không thể ngăn mình lại, cô nói to.

- Vậy thì, anh thẳng thắn tuyên bố, lựa chọn rất rõ ràng : em phải là vợ anh, hoặc em không là vợ anh.»

Đúng vậy, anh đã nói những lời khó tin đó một cách rõ ràng, bình tĩnh như những câu nói thường ngày. Cô có thể nghĩ anh thờ ơ nếu không nhìn thấy bàn tay anh run rẩy khi với lấy gạt tàn.

«Anh yêu ! cô kêu lên. Ôi, anh yêu, liệu chúng ta có thể đến mức này sao ?»

Nhưng anh từ chối để sự dịu dàng của cô lay chuyển.

«Chúng ta đã đến mức này rồi : em có muốn làm vợ anh hay không, có hay không ?»

... Bên cạnh giường, chuông điện thoại reo, đầy uy quyền trong căn phòng tĩnh lặng. Eleanor khó khăn thoát khỏi màn sương quá khứ để nhắc ông nghe. Giọng Kurt vang lên, rung động bên tai cô. Như một cơn gió mạnh, nó cuốn đi mọi thứ khác.

«Eleanor, Eleanor !

- Vâng, Kurt ?

- Eleanor, anh sắp đi Himalaya !

- Kurt !

- Vâng, anh vừa nhận được điện tín từ Hardinger. Ông ấy sẽ tài trợ cho chuyến thám hiểm. Anh sẽ tìm thấy những bông hoa xanh. Anh...» Anh đột ngột ngừng lại, rồi nói tiếp : «Eleanor của anh ! Ngày mai lúc chín giờ, anh sẽ đến cầu hôn em.»

Cô cười. «Em cảm anh đấy, Kurt Stenson ! Em làm việc đến một giờ và không tiếp ai cả - không ai, anh nghe rõ chưa ?

- Vậy thì, anh sẽ đến lúc một giờ, đưa em đi ăn trưa, và sau bữa trưa, anh sẽ cầu hôn e'.»

Một lần nữa, cô chỉ biết cười. «Thôi được, vì em sẽ không gặp anh trong một thời gian dài, em sẽ đi ăn trưa với anh lần nữa.

- Ý em là gì ? Sao em lại không gặp anh trong thời gian dài ? Em sẽ đi cùng anh. Đó sẽ là tuần trăng mật của chúng ta ! Tuần trăng mật ở Himalaya !»

Cô bật cười, lắc đầu rồi cúp máy.

2

Dưới ánh nắng đẹp mà Kurt rất yêu thích, cô ngồi đối diện anh tại bàn ăn. Anh đã bước dài qua phòng đầy khách để đến gần cửa sổ, và lẩm bầm to :

«Tôi tự hỏi tại sao người New York lại thích ăn trưa trong bóng tối. Cứ như thể họ thích ăn trong những hầm tối, ngục tù, hay hố dưới lòng đất vậy ! Đến đây dưới ánh mặt trời đi, Eleanor !»

Xung quanh, mọi người ngẩng đầu lên, và lời nói của anh khiến họ mỉm cười khoan dung.

«À, đây rồi !» anh reo lên đầy chiến thắng, đẩy nhân viên sang một bên và kéo ghế cho Eleanor. Cô ngồi xuống, cười và nhìn ánh nắng lấp lánh trên mái tóc vàng dày của anh, trên làn da hồng hào và đôi mắt xanh như biển. Cùng ánh nắng ấy chiếu lên cô có lẽ không làm cô nổi bật bằng. Nhưng cô không bận tâm ! Cô không có ý định quên rũ Kurt. Không cần đến những mảnh khoe.

«Đây, Kurt nói, chúng ta đã ăn xong. Đã đến lúc chuyển sang phần tiếp theo của chương trình. Đây là điều thuốc em sẽ hút để giữ bình tĩnh, trong khi anh cầu hôn em. Không, anh sai rồi. Em không cần thuốc an thần. Khi anh tỏ tình, em đã quá bình tĩnh rồi. Chúng ta

cần rượu champagne. Bồi bàn !

- Kurt ! Đừng ngó ngần nữa !»

Nhưng anh không nghe. Mắt lấp lánh, miệng cười, anh kiên quyết :

«Bồi bàn ! Champagne ! Loại ngon nhất. Nào, Eleanor của anh !»

Cô nhìn bọt champagne sủi lên, hơi ngượng ngùng trước sự điên rồ này, càng khó xử hơn vì ẩn sau đó là sự nghiêm túc.

«Sẵn sàng chưa, Eleanor ?» Kurt nghiêng người về phía cô, ly rượu trên tay. «Chúc tuần trăng mật của chúng ta ở Himalaya !»

Cô lắc đầu từ chối. «Em không thể nhận lời chúc này, Kurt.

- Thật sao ? Tại sao không ? Nó sẽ thành hiện thực, em sẽ thấy.

- Không bao giờ !

- Sớm thôi !»

Một lần nữa cô lắc đầu : «Không, ngay cả với anh, Kurt yêu dấu.»

Anh nhìn cô một lúc, đôi mắt vẫn sáng nhưng nghiêm túc.

«Thôi được, Eleanor, ít nhất hãy uống chúc sức khỏe anh, và anh sẽ uống chúc sức khỏe em.

- Vui lòng, Kurt.»

Họ cạn ly.

«Tốt, giờ anh sẽ kể cho em nghe về tuần trăng mật của chúng ta. Anh có bản đồ và lộ trình đã vạch sẵn.»

Từ túi áo khoác rộng, anh lấy ra một tập bản đồ và trải ra bàn bằng động tác nhanh nhẹn của đôi tay to với những ngón tay thon. Khuôn mặt anh rạng rỡ nhiệt huyết. Eleanor mỉm cười nhẹ.

«Đây, hai chạng, Eleanor của anh ! Đầu tiên, vượt Đại Tây Dương đến Thụy Điển. Vì ở đó, mẹ nhỏ của anh đang chờ gặp em. Bà đã nói với anh từ lâu : ‘Kurt, sao con không mang về cho mẹ một cô con dâu ? Mẹ mệt mỏi vì chỉ có con trai. Ba đưa con trai và không một cô con gái. Con là anh cả, con phải mở đầu.’ Vậy là tôi có thể nói với bà : ‘Mẹ ơi, xong rồi, con mang về

cho mẹ một cô con gái.' Em sẽ yêu mẹ nhỏ của anh, Eleanor. Bà có đôi mắt rất xanh, mái tóc rất trắng và đôi má hồng hào. Bà sống ở nông thôn, cùng với đàn gà và bò. Đó. Rồi - ngón tay anh di chuyển về phía nam - sau đó, chúng ta sẽ đi qua Đức, đến Constantinople - đây! Tiến xa hơn về phía nam ; Biển Đỏ - những ngày dài nắng và những đêm dài ẩm áp dưới ánh trăng và biển ẩm bao quanh chúng ta, em yêu...»

Anh ngẩng lên nhìn cô, không thể nói thêm. Nói nữa để làm gì bây giờ ? Sẽ có thời điểm cho sự từ chối cuối cùng.

«Và sau đó, em yêu, là Ấn Độ. Chúng ta sẽ không ở lại lâu. Đó là một nơi buồn bã. Không thích hợp cho tuần trăng mật. Chúng ta sẽ đi thẳng lên phía bắc, đến núi, tuyết và mặt trời. Ở đó, anh sẽ tập hợp những người khuân vác và ngựa của mình.

«Em, Eleanor của anh, sẽ có một chú ngựa pony trắng tinh ! Anh biết một ông già ở vùng đồi, nửa người Tatar, chuyên nuôi ngựa pony để đi vào núi. Anh sẽ xem xét tất cả những con ngựa của ông, cho đến khi tìm được con đẹp nhất, một con ngựa vững chắc, vui vẻ nhưng luôn chú ý đến người cưỡi. Rồi em và anh sẽ cưỡi ngựa lên núi. Càng lúc càng cao. Chúng ta sẽ nói về mọi thứ. Anh sẽ biết tất cả về em và em sẽ biết tất cả về cuộc đời

anh, từ khi chúng ta sinh ra. Để hai cuộc đời của chúng ta sẽ trở thành một.»

Cô lắng nghe và tưởng tượng ra những con đường quanh co trên núi, chú ngựa pony trắng tinh, những đỉnh núi. Những ngày sẽ lạnh và sáng, những đêm sẽ yên tĩnh và đầy sao.

Anh vẫn tiếp tục. «Và ở đó, em yêu, giữa những đỉnh núi tuyết phủ, chúng ta sẽ tìm thấy hoa của mình, em và anh !»

Đó có thể là một cuộc đời khác. Cô đã từng biết đến cuộc sống bên Hartley và cuộc sống hiện tại của mình. Trong cô, hai người phụ nữ đã kế tiếp nhau : người vợ của Hartley và người phụ nữ sống một mình. Nhưng người phụ nữ mà Kurt nói với cô, người phụ nữ cười chú ngựa trắng trên núi cao, đó lại là một người hoàn toàn khác. Đó là người vợ của Kurt.

Cô lắc đầu : «Kurt, em không thể lấy anh.»

Ngón tay anh dừng lại trên tấm bản đồ Himalaya. «Vẫn chưa phải lúc sao, Eleanor ?»

Cô cúi đầu xuống.

«Tại sao em từ chối, Eleanor ? anh hỏi bằng giọng dịu dàng.

- Em không thể. Và em không muốn, Kurt.»

Anh từ từ gấp tấm bản đồ lại và cất vào túi.

«Có lẽ vì em không muốn anh ?

- Em không muốn kết hôn nữa.»

Anh suy nghĩ một lúc rồi nói :

«Em cần giải thích điều này cho anh, Eleanor. Việc em không muốn anh làm chồng, anh hiểu. Anh quá phiền phức. Nhưng anh là người Mỹ, công dân Mỹ nhờ tất cả những giấy tờ này. Tuy nhiên, một công dân mới, thiếu tể nhị... Anh xông vào căn hộ đẹp của em với sự duyên dáng của một con tê giác. Nhưng nếu em không muốn kết hôn nữa, anh... anh thấy điều đó không tự nhiên.

- Có lẽ em không tự nhiên, Eleanor gợi ý, cố gắng mỉm cười.

- Em ? Với đôi môi này ? Đôi mắt này ? Anh sẽ không bao giờ tin điều đó. Lần đầu anh gặp em, tại bữa tối ngớ ngẩn đó, ở nhà một gã ngốc mà anh đã quên tên...

- Jeremy Prescott, nhà phê bình nổi tiếng và...

- Một gã ngốc và tự phụ ! Chỉ có em là đáng giá. Em trông như một chú chuột nhỏ, yên lặng và thông minh.»

Cô phản đối, phần nộ : «Em không giống chuột chút nào !

- Không, và anh biết điều đó bây giờ. Em là một người phụ nữ cứng đầu và là người phụ nữ anh yêu... Đi nào, về nhà em và chúng ta có thể nói chuyện. Em sẽ giải thích cho anh tại sao em không muốn tái hôn. Anh hiểu rồi, nếu em thắng thường từ chối hôn nhân, làm sao em có thể chấp nhận anh ? Đúng, anh đã hiểu... Phục vụ !»

Anh vội vàng thanh toán hóa đơn và giúp cô khoác áo, sau đó tuyên bố :

«Chúng ta đi bộ về. Anh cảm thấy mình đi nhanh hơn bằng xe. Và không khí trong lành sẽ giúp chúng ta tỉnh táo hơn.»

Anh nắm lấy tay Eleanor và điều chỉnh bước chân theo cô. Trời rất đẹp. Đám đông vui vẻ nhộn nhịp trên đường phố. Mùa đông sắp kết thúc, người ta cảm nhận được mùa xuân đang đến. Những tòa nhà lớn in bóng như những tháp ngọc trên nền trời xanh ngọc bích. Eleanor bỗng cảm thấy một niềm hạnh phúc lớn lao.

«Không có gì để giải thích cả, cô nói, ngược mắt nhìn Kurt. Em hoàn toàn hạnh phúc ở đây. Vậy nếu em hạnh phúc ở New York, tại sao em phải đến Himalaya ?

- Để ở bên anh.

- Nếu em hạnh phúc một mình...

- Em không hạnh phúc hơn khi không có anh !» Kurt nói, kéo cô đi nhanh hơn.

Trong phòng, Eleanor cởi mũ, chỉnh lại mái tóc và rửa tay. Sau đó, cô đến bên cửa sổ và ngắm nhìn đường phố nhộn nhịp. Kurt đang đợi cô ở phòng khách, Kurt với vẻ đẹp của những không gian rộng lớn, những đỉnh núi tuyết phủ, không khí trong lành và ánh nắng, Kurt và mối tình lãng mạn anh mang đến cho cô. Cô mỉm cười khi nghĩ về người đàn ông cao lớn tóc vàng luôn đòi hỏi không khí và không bao giờ bước vào phòng mà không mở cửa sổ. Cô chưa từng gặp ai như anh. Anh xứng đáng với tất cả những gì cô có thể cho anh. Nếu cô không thể cho anh tình yêu, ít nhất cô có thể cho anh sự thật. Cô quyết định ngay lập tức. Cô sẽ kể cho anh tất cả, sự thật đơn giản và trọn vẹn, tất cả lý do cô từ chối tái hôn. Cô sẽ mô tả cả cuộc đời mình. Anh xứng đáng để hiểu cô hoàn toàn. Như vậy, tình bạn của họ có thể tiếp tục, một tình bạn quý giá, vững chắc. Với một cử

chỉ nhanh nhẹn, cô hướng về phía cửa.

Nhưng cô thấy rất khó để bắt đầu. Cô chưa bao giờ nói nhiều với Kurt về con người cô trong cuộc hôn nhân đầu tiên. Đó như nói về một người đã khuất. Cô ngồi vào chiếc ghế bành màu xanh. Những tấm rèm mỏng bay trong làn gió từ cửa sổ mở, làm rối mái tóc của Kurt. Eleanor quan sát anh trong im lặng.

Anh mỉm cười ấm áp và động viên cô : «Nào ?»

- Em không biết bắt đầu từ đâu.

- Hãy bắt đầu từ bất cứ đâu em muốn. Anh rất giỏi ghép những mảnh thông tin thành một tổng thể. Đó là một phần công việc nghiên cứu của anh !»

Eleanor cúi mắt nhìn đôi tay không đeo nhẫn, đan vào nhau trên đùi, im lặng. Cuối cùng, cô quyết định :

«Có lẽ em nên đề cập đến điều này trước, cô bắt đầu chậm rãi. Chồng em đã nói với em : ‘Em phải chọn giữa tác phẩm của em và anh.’» Cô liếc nhìn anh.

Gió thổi vào mái tóc của Kurt ; anh nhìn cô với sự chú ý sâu sắc và im lặng. Eleanor lại cúi mắt.

«Sự lựa chọn đó không đến ngay lập tức», cô tiếp tục, quyết tâm không nhìn anh để kể hết câu chuyện. «Anh ấy ép em vào một buổi tối khi chúng em bất ngờ cãi nhau sau bữa tối. Giờ em hiểu rằng nhiều dấu hiệu nhỏ đã báo trước khoảnh khắc đó, nhưng em không nhận ra và chúng ngày càng nhiều.»

Cô im lặng một lúc, rồi nói tiếp :

«Điều anh cần hiểu, Kurt, là em hoàn toàn khác trong thời gian đó. Em yêu chồng mình, cuộc sống hôn nhân rất hạnh phúc. Em chưa bao giờ nghĩ rằng bất kỳ trở ngại nào có thể xen vào giữa chúng em. Hartley yêu em. Em chưa bao giờ nghi ngờ điều đó. Thực ra, em không thể giải thích chính xác điều gì đã xảy ra. Nếu em có thể từ bỏ việc viết lách, mọi thứ sẽ rất dễ dàng. Nhưng em nhận ra mình không thể.»

Cô suy nghĩ. «Em có một người bạn : Myra, người không hiểu lý do của em. Em không thể giải thích với cô ấy. Nhưng em biết rằng từ bỏ việc viết lách đồng nghĩa với một cái chết từ từ. Em sẽ tiếp tục sống cuộc đời của người vợ Hartley, nhưng sẽ chết dần. Em không biết tại sao. Thành công, danh tiếng, tiền bạc, em thờ ơ với tất cả. Em không nghĩ thế giới cần sách của em để vận hành. Em viết cho chính mình. Đó là điều cần thiết cho sự tồn tại của em, cho sự hình thành nhân cách của

em - đó là thực hiện một chức năng em phải hoàn thành.

- Anh hiểu em hoàn toàn, Eleanor của anh.» Thường luôn chuyển động, tràn đầy năng lượng, nhưng lần này Kurt vẫn hoàn toàn bất động. Người đàn ông không thể bị lẫn vào đám đông, với vóc dáng to lớn, giọng nói vang và ánh mắt sắc bén, dường như đang chìm vào suy nghĩ, cẩn thận không ngắt lời cô. Eleanor có thể trở về với ký ức mà không bị làm phiền bởi sự hiện diện của anh.

«Anh ấy đặt em trước lựa chọn khủng khiếp đó, nhưng em từ chối chọn. Em không thể tin rằng mình phải chọn. Em nghĩ : ‘Mình sẽ để thời gian trôi qua và cho anh ấy thấy tình yêu sâu sắc của mình. Mình sẽ giấu việc viết lách. Mình sẽ sắp xếp phần đời này vào những giờ phút một mình.’

«Nhưng điều đó là không thể. Cuốn sách thứ hai của em cũng rất thành công. Em chỉ có thể vui mừng ; nhưng em bị siết chặt bởi nỗi lo lắng đến mức không thể nói với anh ấy. Tuy nhiên, những người khác đã thay cô làm việc đó. Họ chúc mừng anh, nói với anh những lời ngớ ngẩn như : ‘Hartley, cảm giác thế nào khi là chồng của một người phụ nữ nổi tiếng ?’ Và thậm chí có người còn nói : ‘Nếu là tôi, tôi sẽ không vất vả làm việc để kiếm sống nữa, vì vợ anh đủ khả năng lo cho cả hai.’»

Cô nhú mảy và suy nghĩ.

«Đúng vậy, tiền bạc, đó lại là một câu chuyện khác! Anh ấy rất... rất kỳ lạ về chuyện này. Anh ấy không thể chịu được việc em kiếm được nhiều tiền hơn anh ấy. Anh ấy nhất quyết bắt em chuyển toàn bộ thu nhập vào tài khoản chung vì, anh ấy nói, nếu em chết trước anh, điều đó sẽ gây rắc rối cho anh. Nhưng em chẳng quan tâm đến tiền bạc, nên em đã nghe theo. Nhưng vấn đề là : một khi tiền đã vào tài khoản chung của chúng tôi, trong ngân hàng, anh ấy có cảm giác mọi thứ đều thuộc về anh. Ngày em muốn quyên góp một khoản tiền lớn cho một trại trẻ mồ côi... chúng tôi không có con và anh ấy từ chối nhận nuôi, với lý do rằng đứa trẻ đó sẽ không bao giờ giống như con ruột của chúng tôi. Vì vậy, thỉnh thoảng em đến thăm những đứa trẻ ở trại trẻ mồ côi đó. Họ cần xây thêm một dãy nhà mới cho trẻ nhỏ và em muốn tài trợ cho việc xây dựng. Nhưng Hartley từ chối.

- Ha ! Kurt gầm lên, cựa quậy trên ghế.

- Không phải vì keo kiệt, Eleanor vội vàng nói thêm. Và cũng không phải anh ấy từ chối trại trẻ mồ côi đó. Nhưng - em hiểu ra sau này - anh ấy không muốn em nghĩ rằng em có thể tự do sử dụng số tiền đó... mà không cần đến anh.

- Tiền của em mà !

- Không, chính xác là anh ấy không coi đó là của em. Em thuộc về anh ấy, và mọi thứ của em cũng vậy. Anh ấy thường nói : «Chúng ta là một. Em không được có cuộc sống riêng.» Và tôi chưa bao giờ nghĩ, lúc đầu, để đáp lại : «Nhưng anh thì có cuộc sống riêng của anh.» Ví dụ, khi anh ấy mua cổ phiếu, anh ấy không bao giờ nói với em.

- Đồ tôi !» Kurt gầm lên.

Nhưng cô lắc đầu. «Không, nếu anh nói vậy, thì có nghĩa là em diễn đạt không tốt. Anh ấy không phải là một kẻ tồi. Anh ấy tốt. Mọi người đều kính trọng anh ấy, và em cũng vậy. Anh ấy cũng biết cách trở nên vô cùng quyến rũ... theo cách của anh ấy. Em đã rất hạnh phúc... anh phải hiểu điều này, Kurt. Em không coi mình là một người bị hiểu lầm, hay bất cứ điều gì tương tự. Không, đơn giản là anh ấy luôn coi em là thuộc về anh ấy, đến từng suy nghĩ nhỏ nhất của em, và đột nhiên anh ấy nhận ra điều đó không còn đúng nữa. Lúc đầu, em chắc chắn anh ấy chỉ cảm thấy đau khổ như khi phải chia ly. Mọi chuyện vẫn ổn miễn là em chỉ viết những truyện ngắn và đọc cho anh ấy nghe. Nhưng sau khi *Con bão đêm* được xuất bản, chúng tôi đón nhận một làn sóng khách thăm ! Như thể một đám đông đã phá cửa xông

vào ngôi nhà yên bình của chúng tôi... Và còn có những bài báo ; mọi người đều bàn tán. Nhưng em có thể làm gì được ? Chuyện đã rồi. Em không bao giờ có thể đoán trước được điều này. Em viết một cách tự nhiên như hít thở, và gửi bản thảo đi với hy vọng rằng nó sẽ tốt. Cuốn sách, được in và đóng bìa, nằm trong tay em như một vật hoàn thiện, giống như bức tượng đất sét được đúc thành đồng đối với nhà điêu khắc. Sau đó, em không nghĩ đến nó nữa và không đòi hỏi gì thêm. Nhưng rồi, một khi cánh cửa đã bị phá, dù em không làm gì, không ai có thể đóng lại được.»

Kurt bực bội, cựa quậy. «Ngay cả khi em có thể, Eleanor của anh, điều đó cũng chẳng ích gì. Tài năng - em có nó. Em sẽ không bao giờ có thể là chính mình, trọn vẹn là chính mình, nếu em nhốt và kìm hãm tài năng đó.»

Ngạc nhiên, cô nhìn anh : «À, anh hiểu điều đó sao, Kurt ?»

Anh bật cười ngắn và sáng khoái. «Anh hiểu rằng em có quyền được là chính mình.

- Đúng vậy.» Cô suy nghĩ lâu. «Em mất một thời gian để nhận ra điều đó, và thậm chí lâu hơn để hiểu rằng nếu em không là chính mình, không chỉ em không hạnh

phúc, mà Hartley cũng không thể hạnh phúc khi ở bên em. Dù vậy, em vẫn ngần ngại trước lựa chọn phải làm.»

Cô chìm đắm trong những kỷ niệm.

«Em yêu cuộc sống của chúng tôi bên nhau biết bao! Và ngôi nhà ! Mọi căn phòng đều thân thuộc với em, từng góc ngách, từng món đồ nội thất và cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Người phụ nữ là vợ của Hartley đã mãi mãi ở lại trong ngôi nhà đó. Cô ấy không thể nào sống ở New York, một mình trên tầng hai mươi ! Nhưng người phụ nữ đó đã sinh ra một người phụ nữ mới, một cách khó nhọc, miễn cưỡng. Và chính Hartley, dù vô ý, đã giúp cô ấy ra đời.

- Và anh, anh lặp lại : đồ tồi ! Kurt thì thâm giữa hai hàm răng.

- Không, Kurt, không ! Cô bức bối kêu lên. Anh sẽ không hiểu em nếu anh không cố hiểu anh ấy. Anh phải hiểu anh ấy. Anh cũng có thể hành động như vậy.

- Anh ? Anh, người yêu em ?»

- Hartley cũng yêu em.

- Anh ấy yêu vợ mình... không phải em.»

Câu trả lời khiến Eleanor suy nghĩ. «Có lẽ anh nói đúng. Có lẽ anh ấy chỉ yêu em vì em là vợ anh ấy. Tuy nhiên, em cảm thấy vô cùng tội lỗi vì sự thay đổi mà em thấy ở anh ấy. Em tự nhủ : ‘Nếu em tiếp tục là người mà anh ấy nghĩ, anh ấy đã có thể tiếp tục cuộc sống suôn sẻ như một cái cây mọc thẳng. Nhưng em đã làm hỏng sự phát triển đó, và cái cây đã cong lại.’ Bởi vì, anh biết không Kurt, anh ấy bắt đầu cư xử kỳ lạ. Nhưng em chịu đựng, vì em nghĩ mình có trách nhiệm.»

Cô im lặng và làm ẩm đôi môi khô của mình.

«Và sau đó ?» Kurt đã khoanh hai bàn tay dài gầy trên đầu gối.

«Vâng, em vẫn không thể lựa chọn. Đó là lúc em viết *Tái sinh*. Không thể dừng lại. Cũng không thể từ bỏ anh ấy. Em không nghĩ rằng sự lựa chọn sẽ thực sự bắt buộc. Đôi khi em tự nhủ mình sẽ viết thêm một vài thứ nhỏ, rồi từ bỏ. Nhưng anh ấy, trong lúc đó, trở nên khác biệt, ngày càng cứng rắn. Mọi thứ đều rối tung - ngay cả những chi tiết nhỏ nhất. Ví dụ, em không thể nói một lời nào trước mặt người khác mà không bị anh ấy sửa. Em không thể cắm một bông hoa vào bình mà anh ấy không đề nghị đặt chỗ khác. Cuối cùng em từ bỏ việc lái xe. Anh ấy ghét cách em ăn mặc và nhất định bắt em thay đổi kiểu tóc. Không có gì em làm khiến anh ấy hài

lòng. Em gần như không thể thở. Em cảm thấy mình bị giam cầm. Chỉ khi anh ấy vắng nhà, em mới cảm thấy nhẹ nhõm, khi viết lách một mình trong phòng. Chúng tôi không bao giờ nói về điều đó.»

Kurt đã ngồi thẳng dậy. Anh nhìn cô, thở gấp, môi mím chặt.

Cô tiếp tục.

«Điều kinh khủng nhất là em biết mình có trách nhiệm với tình trạng của anh ấy. Và em không thể ngừng lại. Khi viết, em tự do. Chỉ khi viết.»

Cô bắt đầu run rẩy, nhưng vội vàng nói tiếp.

«*Tái sinh* thậm chí còn thành công hơn cuốn sách đầu tiên của em. Không thể giấu Hartley. Khi anh ấy nhận ra, em hiểu rằng lựa chọn đã được thực hiện và anh ấy biết điều đó. Không phải em đã làm điều đó ; cũng không phải anh ấy. Nhưng con người em đã trở thành đã được sinh ra, lớn lên và vượt qua người phụ nữ kia. Hartley nhận thức được điều đó. Không cần thiết để em nói với anh ấy. Một buổi tối khi chúng tôi ở bên nhau như thường lệ, em hiểu rằng người vợ của Hartley đã chết. Nếu anh ấy có thể yêu người phụ nữ mới của em, cuộc sống chung của chúng tôi sẽ tiếp tục, cùng với

tình yêu của chúng tôi. Em tự nhủ rằng một người đàn ông có thể yêu em, chính là người đàn ông em cần. Đó không phải là bằng chứng cho thấy anh ấy cũng đã thay đổi, cùng với em sao ? Đó là điều em cố gắng nói với anh ấy. Em đã hỏi Hartley thẳng thắn : ‘Hartley, anh có thực sự yêu em không ?

- Em không còn là người anh từng biết nữa’, anh trả lời khiến em hoàn toàn bất ngờ, bởi sự lạnh lùng và giọng điệu cắt cỏi của anh khiến trái tim em thất lại. Em không thể kìm được mà thì thầm : ‘Em yêu anh, Hartley.’ Nhưng anh đáp : ‘Dĩ nhiên, anh không thay đổi !’ Lúc đó, em còn biết nói gì hơn ngoài những lời cuối cùng : ‘Vậy thì không còn chỗ cho em trong ngôi nhà của anh nữa, Hartley, em nên rời đi.’ Anh không nói lời nào, chỉ cúi đầu vào hai bàn tay. Em đứng dậy, tin rằng anh sẽ phản ứng, sẽ thốt lên : ‘Ở lại, em yêu, ở lại đi !’ Em đặt tay lên vai anh. Nhưng anh không cử động, không một lời. Thế là em lên phòng, thu dọn vài thứ. Khi xuống, anh vẫn ngồi im. Em bước ra xe. Chú chó nhỏ của chúng tôi chạy theo, nhưng em không muốn cả sự đồng hành của nó. Em cần ở một mình, hoàn toàn một mình. Em bỏ đi, và không bao giờ quay lại.»

Cô nuốt nghẹn. «Em chỉ gặp lại anh một lần duy nhất, tại đám tang mẹ anh. Khi anh tái hôn năm ngoái, em đã khóc, nhưng không lâu. Sâu thẳm, em cảm thấy nhẹ nhõm.»

Cô tiếp tục run rẩy, cảm giác lạnh lẽo xâm chiếm, không dám ngẩng đầu nhìn Kurt và cố kiểm soát sự run rẩy. Nhưng Kurt đã đứng dậy, ôm cô vào lòng, truyền hơi ấm. Anh siết chặt, gần như nhấc bổng cô lên. Giọng nóng vội, anh thốt lên :

«Vây giờ, em có thể để anh nói và một lần nữa cầu hôn em không ? Anh muốn cưới em, người phụ nữ em đã trở thành. Anh chưa từng có thể yêu người phụ nữ của Hartley. Anh yêu em vì con người thật của em.»

Cảm giác thật tuyệt vời khi được chạm vào thân hình mạnh mẽ ấy ! Đầu cô choáng váng. Trước đây, cô chưa từng cho phép anh chạm vào mình. Cô sợ sự gần gũi quá mức, bước cuối cùng phải vượt qua. Họ không còn là những thiếu niên với những cử chỉ âu yếm tò mò. Họ không thể phung phí thứ quý giá với họ. Lúc này, cô chỉ có thể đón nhận vòng tay anh, áp má vào ngực Kurt và thì thầm : «Ôi, Kurt !»

Cô nhắm mắt, nhưng đột nhiên hoảng sợ, tự hỏi mình đang làm gì trong vòng tay Kurt.

Trong khoảnh khắc như thế, cô có thể đánh mất thứ quan trọng nhất, sự tự do làm chính mình, thứ đã phải trả giá đắt. Nếu cưới Kurt, cô sẽ trở thành «vợ của Kurt». Điều đó khác gì so với «vợ của Hartley»? Cô giật mình thoát khỏi vòng tay anh.

«Anh sẽ không yêu em nữa nếu cưới em, Kurt. Em sẽ phải lo bữa ăn, chăm sóc nhà cửa và sắp xếp cuộc sống theo ý anh. Em sẽ làm tất cả với niềm vui, Kurt yêu dấu! Nhưng sâu thẳm - con người mới của em - sẽ luôn phản kháng lại người vợ ấy. Không, em không muốn tái hôn. Một người phụ nữ như em, khao khát sáng tạo, không nên kết hôn. Em đã học được bài học đó rồi.»

Cô bước ra xa, để anh đứng như trời trồng, tái mét, ánh mắt dán vào cô.

«VẬY em nghĩ anh giống những người đàn ông khác, như Hartley?» Anh thở gấp. Cô đưa tay về phía anh, nhưng anh không nắm lấy. Anh tiếp tục : «Em không tin khi anh nói...»

Anh bước tới, nắm vai cô. Lắc nhẹ, anh kêu lên : «Em nghĩ anh quan tâm đến ăn uống, trong khi anh có thể sống qua ngày với bất cứ thứ gì, thậm chí không cần gì? Em nghĩ anh cần một ngôi nhà gọn gàng và... tất cả những thứ đó? Nghe anh lần nữa, vì anh phải nói :

Anh yêu em ! Anh muốn cưới em. Em làm việc của em, anh làm việc của anh, và chúng ta sẽ để nhau tự do theo đuổi đam mê vì chúng ta yêu nhau...»

Giọng anh dịu lại, nắm tay cô, kéo cô ngồi xuống ghế. «Eleanor của anh, tình yêu đích thực chỉ nở hoa khi trao cho nhau tự do hạnh phúc, với cá tính nguyên vẹn. Anh không muốn uốn nắn hay thay đổi em. Anh không thể ghen với em. Anh chỉ có thể tôn trọng em. Anh không đòi hỏi em trở thành vợ anh, mà là cưới anh. Anh không cần một người vợ, anh cần em !»

Cô lắng nghe, uống từng lời, không dám tin, phân vân.

«Lời anh nói đẹp quá... nhưng liệu có thể ? Em muốn tin... như tin thiên đường. Nhưng em biết nếu sống cùng nhau, em sẽ trở thành người phụ nữ phải thích nghi, phải uốn mình theo yêu cầu...

- Anh không đòi hỏi gì ! Kurt phản đối.

- Kurt yêu, anh sẽ làm thế mà không nhận ra.»

Mọi lý lẽ giúp cô củng cố bản thân, chống lại chính mình. Sự tự tin trở lại sau phút yếu lòng trong vòng tay Kurt, khi cô suýt đầu hàng. Ôi, thật bản năng khi khao khát một nơi trú ẩn ! Nhưng nơi ấy có thể trở thành nhà

tù... Cô hít sâu, mỉm cười với Kurt.

Nhưng cô chưa kịp nói gì. Tiếng gõ cửa vang lên ; cô nhận ra cú gõ khô khan của Mattie và lần đầu thấy nhẹ nhõm.

«Vào đi, Mattie !»

Người giúp việc thò đầu qua khe cửa : «Cô Eleanor ! Cô Myra gọi lúc cô đi vắng. Cô ấy sẽ đến chiều nay. Có cần pha trà không ?

- Myra ? À, được thôi.

- Vâng thưa bà.»

Mattie đóng cửa, Eleanor quay sang Kurt.

«Ở lại với chúng tôi đi, Kurt. Anh sẽ thấy Myra thú vị.»

Sự hiện diện của Myra sẽ giúp cô đổi mặt với Kurt, cô nghĩ. Nhưng anh từ chối.

«Không, anh không muốn.» Anh đứng dậy. «Anh cần đi và suy nghĩ một mình.»

Cô cũng đứng lên, đầy thương cảm : «Nhưng không cần suy nghĩ nữa đâu.»

- Ngược lại, còn rất nhiều ! Giờ anh biết mình phải làm gì. Anh cần tìm cách giải thích rõ hơn về hôn nhân - cuộc hôn nhân của chúng ta.

- Kurt, làm ơn...

- Đừng lo, Eleanor. Đây là việc của anh. Anh hiểu quan điểm của em và không trách em. Nhưng anh muốn em thấy điều em chưa hiểu. Vậy nhé ! Anh sẽ không cầu hôn lần nữa cho đến khi làm được điều đó. Sau đó, anh sẽ hỏi em lần cuối. Nếu câu trả lời vẫn là không, thì đó là vì em không thể yêu anh.»

Tiếng chuông cửa vang lên, theo sau là giọng nói vui vẻ : «Mattie, đồ vô dụng, đừng nói là bà làm bánh phở mai nhé ! Tôi ngủ thấy rồi !»

«Anh không nói tạm biệt đâu, Eleanor.

- Dương nhiên, Kurt !

- Tốt.»

Anh nắm tay cô, cô cúi đầu áp má lên bàn tay đàn vào nhau.

«Nếu em có thể tái hôn, Kurt, em sẽ không chọn ai khác ngoài anh, nhưng...

- Em không cần nói thêm... Anh hiểu.»

Anh mỉm cười bình thản, thì thầm vui vẻ :

«Anh sẽ lên qua đây, trong khi cô ấy đi vào bằng lối kia.» Và anh biến mất vào phòng ăn nhỏ.

Eleanor cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Myra bước vào ồn ào, khuôn mặt hồng hào vì phấn khích, rạng rỡ niềm vui.

«Này chị bạn yêu !» Myra hôn Eleanor lên cả hai má. «Tôi chẳng quan tâm nếu chị nổi tiếng, bận rộn và tất cả những thứ đó. Thi thoảng tôi vẫn phải gặp chị chứ. Và Mattie khẳng khẳng rằng bà ấy đã chuẩn bị bánh phô mai cho tôi. Nhưng mà tôi đã gọi điện trước, hy vọng bà ấy có thời gian làm !

- Còn tôi, người định dành cả buổi tối một mình, tôi đã hy vọng có ai đó ghé qua.

- Ôi trời, tôi không thể dành cả buổi tối như thế này cho chị đâu... Hal sẽ nghĩ tôi bỏ anh ấy nếu về nhà không thấy tôi đâu. Tôi đã dành cả ngày ở các cửa hàng...» Cô cười mũ, áo khoác, găng tay và rơi xuống sàn. Eleanor cúi xuống nhặt lên.

«Ôi, đợi đã, đó là lỗi của tôi, tôi luôn làm rơi quần áo... Ôi, tôi vui biết bao khi gặp lại chị, Nora, chị bạn yêu! Chị không biết tôi nhớ chị đến thế nào đâu ! Tôi không bao giờ đi ngang qua nhà Hartley mà không tự hỏi làm sao chị có thể không còn ở đó nữa.»

Cô ngồi xuống và luồn ngón tay qua mái tóc đen ngắn. Đột nhiên, cô bật cười.

«Nghe này, tôi phải kể chị nghe chuyện này, Eleanor. Tôi không thể kể với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Nhưng chị, chị có khiếu hài hước. Elsa... chị biết đấy... thật điên rồ khi cô ấy giống chị đến thế, thật buồn cười, hay đúng hơn là cô ấy giống với con người chị trước đây. Không phải con người chị hiện tại. Tôi chưa bao giờ thấy ai thay đổi như chị. Nhưng chị bạn yêu, cách cô ấy nói, đi lại, đặc biệt là cách cô ấy nhìn Hartley... giống hệt những cử chỉ cũ của chị ! Và, trong ngôi nhà đó, chị biết không, không có gì thay đổi.

- Không có lý do gì để thay đổi. Hartley muốn nó như vậy.

- Chị không cảm thấy chút cay đắng nào, tôi đoán vậy?» Myra mở to đôi mắt đen láy.

«Không hề, Eleanor trả lời bình thản khi rót trà. Chị luôn uống trà với sữa phải không, Myra ? Và đây là bánh phô mai. Mattie đã phết bơ lên, như thường lệ. Tại sao tôi lại cảm thấy cay đắng, Myra, khi chính tôi là người đã lựa chọn ?»

Cô tự nhủ : «Và hôm nay tôi đã lặp lại cùng một lựa chọn.»

«Ừ, tất nhiên, Myra đồng ý. Nhưng chị không thấy buồn cười khi tôi kể về Elsa sao ?»

Eleanor chỉ mỉm cười. Với Myra, không cần phải trả lời. Cô ấy tiếp tục nói.

«Chị biết không, Eleanor, tôi không thể nói rằng tôi ghen tị hay thương hại chị. Có lẽ điều đó phụ thuộc vào tâm trạng của tôi. Khi Hal về nhà với tâm trạng xấu và đầy yêu cầu, khi lũ trẻ trở nên không chịu nổi, tôi thừa nhận rằng khi nghĩ về chị, tự do như chim trời... Nhưng khi mọi thứ ổn thỏa, tôi tự nhủ thật kinh khủng nếu phải rời bỏ nhà cửa, bỏ chồng và con cái, để sống trong cô đơn. Tất nhiên, chị không có con, điều đó tốt hơn nhiều; nhưng nếu chị có...»

Vẫn mỉm cười, Eleanor lắng nghe một cách lơ đãng những lời của bạn mình và pha trà, mời bánh. Thời gian trôi qua. Bầu trời dần chuyển sang màu hoàng hôn.

«Ôi, tôi phải đi đây !» Myra đội mũ lên. «Thật tuyệt khi được nói chuyện bình yên, trong sự yên tĩnh.

- Hôm nay tôi không thể chọn thời điểm tốt hơn để chị đến.»

Khi chuẩn bị rời đi, Myra cúi xuống, bốc đồng, và đặt hai tay lên mặt Eleanor, nhìn sâu vào mắt cô. «Chị có thực sự hạnh phúc không ?» cô hỏi.

- Thực sự», Eleanor trả lời với giọng kiên định.

Myra quan sát cô. «Thật kỳ lạ, nhưng tôi tin đó là sự thật.» Cô buông Eleanor và thốt lên : «Thôi, tạm biệt chị bạn yêu !

- Tạm biệt.»

Eleanor tận hưởng sự cô đơn của mình. Myra đã khiến Kurt bỏ đi, và giờ cô ấy cũng đã rời khỏi. Eleanor lại một mình. Nhưng không lâu. Trong cô đã trỗi dậy nhu cầu quen thuộc, mãnh liệt. Cô dặn Mattie, người vừa đến dọn bàn trà : «Mattie, tôi sẽ làm việc suốt buổi tối. Bà mang bữa tối lên khay và đừng nói chuyện với

tôi nhé.

- Vâng thưa bà», Mattie vội vàng trả lời với sự tôn trọng.

Eleanor ngồi xuống và mọi thứ xung quanh cô biến mất, khi những nhân vật của cô tràn vào căn phòng. Cô bắt đầu viết không ngừng, với cường độ cao, và Kurt cũng biến mất khỏi tâm trí cô. Mặt trời lặn, màn đêm buông xuống, nhưng cô không nhận ra, thờ ơ với tất cả. Dưới ngón tay cô, cuộc sống đang hình thành. Cô đang tạo ra sự sống.

Ngày hôm sau, cô tỉnh dậy vào lúc trưa. Trước cửa phòng, cô nghe thấy tiếng Mattie đi qua đi lại một cách bồn chồn, mặc dù rất nhẹ nhàng.

«Vào đi Mattie, cô gọi với giọng ngái ngủ.

- Tôi không muốn đánh thức bà», người giúp việc nói khi thò đầu qua cánh cửa hé mở.

«Vào đi Mattie, đừng giả vờ làm ma», Eleanor vui vẻ nói. Thật vui khi thức dậy sau một ngày làm việc căng thẳng, với cảm giác hoàn thành công việc !

«Có một bức điện tín đến, nên tôi không dám đưa cho bà vì bà nhận chúng hàng ngày. Nhưng rồi có một bức khác, rồi lại một bức nữa từ cùng một nơi và cứ thế, nó khiến tôi phát điên lên vì điện thoại cũng reo liên tục và luôn là cùng một người đàn ông hỏi thăm bà.

- Không phải ông Stenson chứ ?

- Không, một ông B'ady.

- Cho tôi xem các bức điện tín.» Cô ngáp và ngồi dậy trên giường. Ông Brady là đại diện văn học của cô. Cô mở bức điện đầu tiên.

«Mỗi khi một bức điện tín đến, ngay lập tức có một bức khác, Mattie than vãn.

- Chỉ là chuyện công việc thôi, Eleanor giải thích khi đọc.

- À, vậy thì không đáng, Mattie thất vọng nói. Thôi tôi sẽ mang bữa sáng cho bà.» Bà bước đi nặng nề.

Eleanor trải ba bức điện tín trên giường : tất cả đều mang cùng một tin tức, cơ hội tuyệt vời mà cô chưa bao giờ dám mơ tới. Michael Bredon, đạo diễn nổi tiếng, muốn chuyển thể tác phẩm *Cơn bão đêm* của cô lên sân khấu. Cô không tin vào mắt mình. Nhưng đó là sự thật:

«Bredon tin rằng cuốn sách sẽ thành công lớn trên sân khấu. Trả lời ngay lập tức.»

Cô tự chúc mừng - ôi, biết bao - vì đã không đầu hàng tối qua, trong vòng tay của Kurt. Cô đã run lên, sẵn sàng đầu hàng trước tình yêu. Dù sao, có điều gì đó trong cô vẫn sẵn sàng yêu Kurt. Vâng, cô có thể lại lạc mất chính mình trong tình yêu. Nhưng đây là chiếc phao cứu sinh của cô. Làm sao có thể đi đến Himalaya, trong chuyến tuần trăng mật, khi cô phải viết vở kịch này và xem nó được dàn dựng ? Điều này sẽ khiến cô bận rộn trong nhiều tháng. Một trong các bức điện tín thêm : «Sản xuất gấp, dự kiến vào tháng Mười.» Cô nhấc điện thoại trên bàn cạnh giường và quay số, sau đó đọc mà không do dự : «Western Union ? Vâng... Brady... vâng, đó là địa chỉ. Và lời nhắn : Thông báo với Bredon rằng tôi đồng ý với sự nhiệt tình và biết ơn. Eleanor Dane.»

Tốt hơn là Kurt nên thấy cô như con người hiện tại của cô, ngày qua ngày, trong cơn sốt và niềm vui của công việc. Hoàn toàn chìm đắm trong công việc mới này, hoàn toàn tập trung, cô thậm chí không giả vờ rằng mình có chút thời gian rảnh rỗi. Kurt thường đến, nhưng chỉ ở lại trong thời gian ngắn. Đôi khi Eleanor ngẩng đầu lên, thoát khỏi đám đông nhân vật đang giữ cô tại bàn làm việc, và thấy Kurt đứng trên ngưỡng cửa,

nhìn cô mỉm cười. Đôi khi, cô thậm chí không thể nói chuyện với anh, vì cô đang ở một nơi khác. Cô quay lại những sinh vật đòi hỏi mà chỉ có tiếng nói của họ vọng đến với cô. Cô không biết Kurt ở lại hay đã đi. Một lần, cô cố gắng thoát ra, gọi anh, nhưng anh đặt ngón tay lên môi và khi cô ngẩng đầu lên, anh đã biến mất.

Những ngày trôi qua như thế, trong khi cô giúp các nhân vật của mình bước ra khỏi trang sách để sống cuộc đời trên sân khấu. Cô yêu thích kỹ thuật mới này, bám sát hiện thực hơn. Không còn những miêu tả về phong cảnh, bầu trời hay rừng cây, cũng chẳng có nhà cửa hay tính cách ; thay vào đó là chuyển động, giọng nói, một chiều kích trong không gian. Cô nghiên cứu cách ánh sáng và bóng tối tương tác, tính toán tác động của những thay đổi trong bầu không khí lên khán giả. Đêm về, trong những giờ nghỉ ngơi hiếm hoi, cô tự chế giễu mình trước khi chìm vào giấc ngủ : «Mình đang diễn kịch cho chính mình xem, tự cho mình là Chúa toàn năng.» Cô chưa từng biết đến hạnh phúc nào như thế, thờ ơ với giờ giấc ăn ngủ thất thường, viết lách suốt ngày, nhào nặn và sửa chữa nhân vật không ngừng. Cùng với đạo diễn, cô lựa chọn trong hàng trăm diễn viên, già trẻ, nam nữ, để tìm ra ngoại hình, giọng nói, cử chỉ phù hợp nhất với nhân vật của mình. Cô thậm chí không còn nhớ mình đang sống ; cô dành trọn bản thân

như chưa từng làm, kể cả thời kỳ hôn nhân. Nếu có lúc nghĩ đến Kurt, cô cảm thấy như đã biết anh từ lâu lắm, và cô thấy nhẹ nhõm vì đã tâm sự với anh trước khi bắt đầu công việc này.

Mùa hè qua đi, tháng Chín đến với không khí hưng hực của những buổi tập. Khó tính khí thất thường, đòi hỏi nhưng cũng thấu hiểu, Bredon khiến cả đoàn kịch căng thẳng để đạt đến sự hoàn hảo. Trong cách dàn dựng của anh, Eleanor khám phá ra những sắc thái mới, những tình tế khác trong chính văn bản của mình. Cô tham dự tất cả các buổi tập, nép mình trong góc rạp vắng để ngắm nhìn tác phẩm.

Ban đầu còn ngổn ngang, diễn xuất của các diễn viên dần tuân theo yêu cầu của vở kịch, cho đến khi họ thực sự hóa thân vào nhân vật. Những gì không phù hợp bị loại bỏ ngay lập tức. Cô học được - trong kỷ luật mới mẻ và khắc nghiệt hơn bất cứ điều gì cô từng trải qua - cách chấp nhận việc một cảnh mà cô yêu thích bị cắt bỏ vì nó làm chậm tiến trình kịch. Những khiếm khuyết trong tác phẩm hiện rõ trên sân khấu, và cô là người đầu tiên hét lên từ chỗ ngồi trong rạp tối và vắng lặng :

«Đoạn này phải bỏ... toàn bộ đoạn... không ổn chút nào !»

Bredon quay lại với vẻ mặt khó chịu và lẩm bẩm :
«Cô sẽ viết được một vở kịch thôi !»

Cô chỉ mỉm cười và hét lại từ xa : «Nhưng tôi đã viết nó rồi mà !

- Có lẽ vậy, có lẽ vậy ! Mỗi ngày, anh lại nhường bước trước những yêu cầu của cô. «Đúng rồi, anh thừa nhận, như thế tốt hơn. Chúng ta sẽ làm được, nhưng còn rất nhiều việc phải làm.»

Cuối cùng, đến ngày anh tuyên bố : «Được rồi. Vai trò của cô đã hoàn thành.»

Lúc đó, lần đầu tiên sau nhiều tháng, cô trở về với hiện thực.

Cô đang sống, một con người giữa nhân loại, kiệt sức nhưng hạnh phúc. Giờ cô cần ngủ, ngủ thật nhiều...

Tối hôm đó, khi cô loạng choạng bước qua ngưỡng cửa về nhà, Mattie vội chạy đến : «Cô Eleano', cô bị ốm à !

- Không, tôi ổn lắm, tôi hạnh phúc quá ! Nhưng tôi đói và buồn ngủ đến chết được. Tôi cần một bồn tắm, một bữa ăn thịnh soạn và giường ngủ. Đừng ai đánh thức tôi nhé.

- Ôi trời ơi, thật tốt quá, cô Eleano', thật tốt quá, tạ ơn Chúa !» Mattie kêu lên. Cô giúp Eleanor cởi đồ và chuẩn bị bồn tắm.

«Nè, tôi bỏ hai nắm muối tắm vào nước rồi. Cứ ngâm mình thật lâu đi.»

Eleanor, nửa tỉnh nửa mê, để làn nước thơm dịu ngấm vào da. Cuối cùng, những nhân vật của cô cũng rời bỏ cô, để cô được yên. Cười, hát hay khóc, họ đã rời khỏi tâm trí cô để sống cuộc đời riêng. Giờ đây, họ có thể tồn tại mà không cần cô. Cuộc sống của họ sẽ tiếp diễn, đủ vững vàng để đối mặt với hiện thực.

«Đây là một vở kịch hay, cô thì thâm. Tôi đã làm tốt. Tôi đã hoàn thành điều mình mong muốn.»

Sau bồn tắm thư giãn và bữa ăn ngon lành, cô lên giường và Mattie kéo rèm xuống.

«Mattie, Eleanor thì thâm, mấy giờ rồi ? Lâu rồi tôi không biết.

- Tám giờ sáng rồi, honey !

- Tám giờ sáng ! Giờ tôi vẫn thường thức dậy !

[file content end]

- Nhắm mắt lại đi ! Mattie nghiêm khắc ra lệnh. Cô ăn con gà tôi nấu hôm qua mà cô không về ! Giờ với cô, honey, cứ coi như là ban đêm !»

Tỉnh giấc là cả một vấn đề. Cô nhớ đã ăn vài lần - có lẽ một hoặc nhiều hơn - vì Mattie ép cô uống socola nóng hoặc ăn trứng, nhưng cô không thực sự tỉnh. Cô chìm vào giấc ngủ không mộng mị, nhưng khi hoàn toàn tỉnh táo, cô cảm thấy nhẹ nhõm, khoan khoái, tâm trí tự do và mãn nguyện. Ánh nắng cuối buổi chiều lọt qua khe rèm. Nhưng là ngày nào ? Còn giờ giấc, đồng hồ báo thức chỉ 4:30.

Cô thức dậy và mở rèm. Bên ngoài, cuộc sống vẫn tiếp diễn trong lúc cô ngủ, với dòng xe cộ tấp nập, người qua lại hối hả dưới ánh nắng rực rỡ. Đã nghỉ ngơi đủ, cô tận hưởng cảm giác trở lại với cuộc sống thường nhật, sẵn sàng đón nhận nó. Báo chí - cô cần đọc báo để biết chuyện gì đang xảy ra trên thế giới.

Cô bấm chuông gọi Mattie và bật cười khi bà chạy đến.

«À, cuối cùng tôi cũng tỉnh rồi, Mattie ! Mang thư và báo cho tôi. Kể xem có ai đến thăm tôi không. Cảm giác như tôi vừa đi xa về.»

Mattie mang thư và báo đến. «Chẳng có mấy người đến đâu, cô Eleano’.»

- Một ngày nào đó, Eleanor vừa cười vừa nói, giở tờ ngập thư đã mở, tôi phải dành thời gian kết bạn để khi về già có người bầu bạn.

- Ủ, đúng đấy. Mấy bà khác làm việc trong tòa nhà này hỏi tôi : «Cô làm cho ai thế ?» Tôi bảo : «Cho cô Eleanor Dane», họ nói : «Ồ, chắc ở nhà cô vui lắm nhỉ!» Nhưng tôi giải thích : «À, các bà không hiểu đâu.»

- Tôi biết, Mattie, tôi biết. Một ngày nào đó...

- À, có người đến thật đấy, nhưng chỉ có ông Stenson thôi, mà giờ ông ấy cũng chẳng đến nữa. Ông ấy chỉ ra đến cửa rồi hỏi : «Cô ấy thế nào ?» Tôi trả lời...

- À, Kurt, có lẽ có thư của anh ấy. Cô lục trong đồng thư. Không, chẳng có gì.

«Tôi sẽ gọi điện cho anh ấy. Sau bữa sáng... nếu có thể gọi là bữa sáng.

- Ủ, với cô thì là thế», Mattie lẩm bẩm rồi đi ra.

Eleanor xem qua đồng thư nhặt nhẻo trước mặt : hóa đơn, thư ngưỡng mộ từ «fan», vô số thư xin tiền, toàn người lạ. Thật sự phải kết thêm vài người bạn thôi. Cô

mở tờ tuần báo tiếng Anh mà Kurt đặt cho cô, những số báo còn nguyên tem chất đóng. Theo Kurt, đây là tờ báo duy nhất đưa tin về thế giới bên ngoài nước Mỹ. Giờ nghĩ đến, cô thấy nhớ Kurt đôi chút. Sau cùng, anh là người bạn duy nhất của cô. Cô quyết định sẽ gọi điện thoại cho anh ấy, nhưng ngay lúc đó, một đoạn văn bất ngờ đập vào mắt cô : «Đoàn thám hiểm Hardinger sắp lên đường.» Đó là nhóm của Kurt ! Liệu có thể nào : Kurt lại ra đi mà không một lời từ biệt ? Nhưng cô tự trách mình : tại sao Kurt phải báo trước với cô chứ ? Hơn nữa, có lẽ anh đã cố gắng liên lạc mà cô... Cô lướt nhanh bài báo : «Đoàn thám hiểm rời London hôm nay, dẫn đầu bởi Franz Sobel. Người ta hy vọng đến phút cuối rằng đoàn sẽ được dẫn dắt bởi Kurt Stenson, nhà tự nhiên học nổi tiếng, nhưng ông đã gửi điện từ New York bày tỏ sự tiếc nuối vì không thể tham gia.»

«Ôi, Kurt ! Eleanor thốt lên thành tiếng. Thật là ngu ngốc !»

Anh ấy đã không đi ! Lúc này cô thất vọng vì nghĩ anh đã ra đi, giờ lại bức bối vì điều ngược lại ! Thật là nhất quán trong suy nghĩ ! Cô nhấc điện thoại, quay số và chờ đợi. Trong tòa nhà nhỏ nằm kẹp giữa hai cao ốc, nơi Kurt sống, chuông điện thoại vang lên. Eleanor chờ đợi. Kurt sống một mình, được phục vụ bởi Lars,

người Thụy Điển già trung thành. Nhưng không ai trả lời. Cuối cùng, cô đặt máy xuống. «Cả hai đều ra ngoài rồi», cô tự nhủ. Sau khi ăn xong, cô thử gọi lại lần nữa, nhưng vẫn không có kết quả.

Cuối cùng, cô đặt máy xuống, bối rối. Lars lẽ ra phải ở nhà, chuẩn bị bữa ăn. Sợ hãi thành phố lớn, Lars không bao giờ ra ngoài. Một lần, khi đến nhà Kurt uống trà, anh đã giải thích với cô : «Lars thậm chí không ra ngoài để mua bút tết cho tôi. Anh ta hỏi lộ người giúp việc của hàng xóm để mang về tất cả những thứ cần thiết mà nhà cung cấp không nhận đặt qua điện thoại.»

Lars đã gật đầu mỉm cười : «Nếu tôi ở nhà, tôi không bị lạc. Nếu tôi ra ngoài, tôi khó mà quay về.»

Suy nghĩ này khiến cô cảm thấy bất an. «Mình sẽ đứng dậy, cô quyết định, và tự mình xem chuyện gì đang xảy ra.»

Cô nhảy ra khỏi giường, làm vệ sinh cá nhân và chọn bộ đồ màu xanh lá mà Kurt thích. Sau đó, cô đội chiếc mũ nâu nhỏ. Được làm mới bởi giấc ngủ, cô cảm thấy sự thư giãn sâu lắng và chân thật mà chỉ công việc hoàn thành mới mang lại. Một sự thư giãn vượt ra ngoài thể chất. Cô chắc chắn đã không lãng phí thời gian ! Tuần sau, buổi diễn đầu tiên của vở kịch... Nhưng cô không

hè lo lắng. Tại sao phải sợ hãi, khi cô đã làm hết sức mình ?

Cô bước xuống cầu thang với bước chân nhẹ nhàng. Một chút se lạnh báo hiệu mùa thu đang đến dưới ánh mặt trời dần tắt. Đối với cô, mùa hè đã trôi qua trong một màn sương mờ đến nỗi cô không nhớ gì cả. Kurt có còn ở lại New York không, anh chàng vốn ghét mùa hè ở thành phố, đặc biệt là thành phố này ? Anh là người phương Bắc, yêu tuyết và cái lạnh. À, cô lẽ ra nên đảm bảo rằng anh đi cùng đoàn thám hiểm ! Anh ấy rất mong muốn điều đó, và đã nói với cô về những bông hoa xanh dương trên dãy Himalaya từ ngày họ quen nhau. Ngay cả trong buổi tối đầu tiên gặp mặt, tại bữa tối ngó ngàng đó, anh đã nói : «Giấc mơ đời tôi là khám phá một loài hoa nhỏ màu xanh dương mọc trên tuyết ở Himalaya, hiếm khi, hoặc có lẽ chưa bao giờ, được miêu tả. Một ngày nào đó, tôi sẽ đi tìm nó.»

Cô dừng lại trước ngôi nhà. Mọi thứ trông đều đóng kín. Cô bấm chuông. Không ai ra mở cửa. Cô thử lại nhiều lần, nhưng vẫn không có kết quả.

Làm gì bây giờ, ngoài việc quay về nhà ? Tuy nhiên, sau vài bước chân, cô cảm thấy một sự mệt mỏi đột ngột. Không khí dường như kém sáng khoái hơn. Có lẽ là do hoàng hôn... Cô luôn thấy khoảnh khắc này buồn

bã. Kurt hiểu rõ điều đó đến mức thường đến thăm cô khi màn đêm buông xuống, và khi có anh bên cạnh, cô không cảm nhận được bóng tối đang đến. Nhưng giờ anh đã đi rồi. Không một lời.

Cô bắt một chiếc taxi và ngồi thẳng lưng. Tự lừa dối bản thân làm gì chứ ? Đột nhiên, cô cảm thấy nặng nề vì sự cô đơn. Và giờ, khi không biết Kurt ở đâu, cô nhớ anh. Cô tiếc vì anh không ở bên cạnh như một người bạn mà cô đã chờ đợi trong vô vọng. Nếu biết anh đi cùng đoàn thám hiểm, mọi chuyện sẽ khác. Cô sẽ biết anh đang ở đâu, vui vẻ với công việc của mình, sống cuộc đời phù hợp, và họ sẽ gặp lại nhau sau này. Nhưng bây giờ - ai biết anh ở đâu - phải hướng về phía nào ? Dù cô từ chối lời cầu hôn của anh, cô không thể để Kurt biến mất khỏi cuộc đời mình một cách đơn giản như vậy. Trong thang máy của tòa nhà, cô tự trấn an : «Anh ấy sẽ quay lại thôi. Kurt không thể lâu không cho cô dấu hiệu gì.» Cô mỉm cười, cảm thấy an ủi phần nào. Kurt chắc chắn sẽ tiếp tục cầu hôn cô, nhưng dù sao, sự có mặt của anh cũng đáng để chịu đựng chút phiền toái đó. Khi ở bên anh, cô có thể quên đi, nhưng khi xa anh, cô cảm thấy khổ sở. Mãi mê với suy nghĩ, cô chờ Mattie mở cửa. Tại sao lại lâu thế ?

Cuối cùng, Mattie cũng mở cửa, đảo mắt hoảng hốt.

«Thưa cô Eleano', có một quý bà ; tôi tự hỏi liệu cô có muốn gặp không... Tôi nói...

- Ai vậy ?

- Honey, tôi đau lòng lắm mới dám nói. Tôi tự hỏi cô ấy đến đây làm gì...

- Nhưng rốt cuộc, cô ấy tên là gì ?

- Thưa cô Eleano', là bà... Tôi đau lòng nói lắm... vì đó là tên cũ của cô, honey. Cô ấy nói tên là bà Bainb'idge.»

Eleanor hướng về phòng khách và liếc nhìn qua cánh cửa hé mở. Một phụ nữ trẻ tóc vàng, ngồi trên chiếc ghế bành màu xanh, đang đọc tạp chí. Cô ấy ngẩng đầu lên và nói bằng giọng nhẹ nhàng, ngập ngừng : «Chào buổi tối !

- Elsa Freed !» Eleanor thốt lên.

3

Eleanor hầu như không biết Elsa Freed. Vì vậy, khi Myra nói : «Eleanor, Hartley sắp cưới cô bé Elsa Freed này», cô đã đáp : «Elsa Freed ? Là ai vậy ?» Bối rối, cô cố tự trấn an : cô biết rõ Hartley sẽ tái hôn.

Và Myra nhấn mạnh : «Chị không nhớ cô bé tóc vàng đã nhảy với Hartley tại nhà chị vào đêm giao thừa đó sao ? Đó là... để tôi nhớ lại... à đúng rồi, năm tôi mặc chiếc váy lamé bạc.

- Ủ, giờ tôi nhớ rồi.»

Dĩ nhiên, Eleanor mong muốn hạnh phúc cho Hartley. Và cô thực sự nhớ buổi tối đó, đã nói với Hartley : «Cô bé tóc vàng đó rất xinh đấy, Hartley !

- Cha cô ấy là giám đốc mới thay thế ông Blackman già sau khi ông qua đời.

- Anh không thấy cô ấy xinh sao, Hartley ?

- Anh không thực sự để ý. Myra bảo anh mời cô ấy nhảy.

- À, em thấy cô ấy thật duyên dáng. Em rất thích ngắm vẻ đẹp xung quanh mình !»

Nhớ lại khuôn mặt trẻ trung với làn da tươi sáng, đôi mắt xanh đẹp đẽ, cô đã tự hứa sẽ miêu tả nó trong một cuốn tiểu thuyết và gán cho một nhân vật của mình. Vì vậy, khi Myra thông báo về cuộc tái hôn của Hartley, ký ức về cô gái tóc vàng xinh đẹp ấy lại ùa về.

«Tôi hy vọng cô ấy không quá trẻ so với Hartley», cô lo lắng nói với Myra.

Myra bật cười lớn : «Eleanor, chị thật là kỳ lạ. Điều đó thì có nghĩa lý gì với chị chứ ?

- Nhưng tôi không hề ghét Hartley.

- Tôi nghĩ chị không cần phải lo lắng cho anh ta.»

Kể từ đó, Eleanor không còn nghe tin tức gì về Elsa Freed. Ban đầu, cô không thể ngăn mình rùng mình khi nghĩ về một người phụ nữ khác trong phòng ngủ của mình, sử dụng đồ đạc của mình, sống trong ngôi nhà từng là của cô. Nhưng rồi điều đó cũng dần phai mờ.

Và giờ đây, người phụ nữ đó đang ngồi trong phòng khách của Eleanor !

Họ nhìn nhau mà không nói lời nào.

«Tôi đã tự hỏi về chị, Elsa. Hartley chưa bao giờ nhắc đến chị với tôi.»

Eleanor ngồi xuống và châm một điếu thuốc : «Sao anh ấy phải làm thế chứ ? cô bình thản đáp. Tôi đã ra đi rồi.»

Elsa gật đầu với vẻ trẻ con và lắc mái tóc ngắn màu vàng hoe. «Tôi thường tự hỏi liệu điều đó có thật sự đúng. Ý tôi là, anh ấy không thể hoàn toàn quên chị được.

- Chị nhầm rồi, và chị không hiểu anh ấy nếu nghĩ rằng anh ấy không thể chủ động xóa bỏ những ký ức nào đó. Chị cứ yên tâm, trong anh ấy không còn chút dấu vết nào của tôi. Anh ấy là chồng chị... và rất gắn bó với chị, tôi biết mà.»

Cô từ từ hút điếu thuốc, giờ đây đã chắc chắn rằng mình có thể giữ được bình tĩnh. Elsa và chồng cô ấy giờ đối với Eleanor hoàn toàn là người xa lạ.

«Ồ, anh ấy thực sự gắn bó với tôi», Elsa thừa nhận. Với cử chỉ bồn chồn, cô đặt một cuốn tạp chí lên bàn và quay sang Eleanor. «Chắc chị đang tự hỏi tôi đến đây để làm gì... thấy chuyện này kỳ lạ...

- Không đâu, chẳng có gì kỳ lạ cả. Tôi không biết lý do chị đến, nhưng nếu tôi có thể giúp gì, tôi sẽ sẵn lòng.

- Chị cho phép tôi coi mũ nhé ?

- Xin mời.»

Người phụ nữ trẻ tháo chiếc mũ nhỏ màu xanh ra. Cô mặc toàn đồ xanh, màu xanh pastel mà Hartley thích hơn tất cả các màu khác. Cô lướt ngón tay qua mái tóc và chạm một điều thuốc.

«Vâng ! Giờ tôi sẽ giải thích lý do tôi có mặt ở đây, cô Dane. Mọi người gọi chị như thế, phải không ? Em biết điều đó vì tôi đã đọc mọi thứ có thể tìm được về chị.

- Đó là tên thời con gái của tôi», Eleanor nhẹ nhàng giải thích. Cô cảm thấy mình đủ tuổi để làm mẹ của người phụ nữ trẻ này.

«Tôi biết. Đó là một cái tên đẹp. Tôi ngưỡng mộ chị và những cuốn sách của chị lắm ! Cuốn đầu tiên là cuốn tôi thích nhất, nhưng tôi tiếc vì chị để nhân vật nữ chết. Nó khiến tôi khóc đến đỏ cả mắt. Hartley hỏi tôi có chuyện gì, và tôi đổ lỗi cho cơn cảm lạnh. Tôi không thể nói với anh ấy về nó. Những cuốn sách của chị, tôi giấu chúng đi. Thật kỳ lạ ; chúng tôi không bao giờ nói về chị. Nhưng tôi nghĩ về chị rất nhiều ! Ngay cả khi Hartley dịu dàng với tôi, tôi vẫn tự hỏi liệu anh ấy có như thế với chị không.

- Ôi, làm ơn đi ! Eleanor phản đối.

- Ô, tôi không bận tâm đâu», Elsa mở to mắt. «Hartley là một người tình tuyệt vời. Không, điều tôi muốn nói là tôi ngưỡng mộ chị rất nhiều. Tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ ghen tị với chị... không hơn... không hơn... với nữ hoàng Anh ! Tôi biết Hartley yêu tôi. Và tôi cũng có một số lợi thế, phải không ?»

- Chắc chắn rồi !» Eleanor nghĩ rằng không ai có thể cảm thấy ác cảm với cô gái xinh đẹp và duyên dáng này. Cô ấy sẽ không bao giờ già đi. Hartley có thể...

Elsa tiếp tục nhiệt tình : «Không, điều tôi nghĩ là chỉ có chị mới có thể giúp tôi, chị là người duy nhất hiểu rõ những gì tôi đang đối mặt, chị có khả năng giải quyết tình huống giữa mọi người, như chị đã làm trong sách. Hãy giúp tôi hiểu rõ hơn về Hartley.»

Eleanor choáng váng. Người phụ nữ trẻ này đang nói gì vậy ? Một nhiệm vụ khó tin đang được đặt lên vai cô? Làm trọng tài cho mâu thuẫn giữa Hartley và vợ ? Cô liếm môi và thì thầm :

«Tôi thực sự không phải là người phù hợp để làm việc này. Tôi đã không thể giải quyết tình huống của chính mình... Tôi không biết phải làm sao...

- Nhưng chị có tài năng khác. Tôi thì chẳng biết làm gì : không viết lách, không ca hát, cũng chẳng có tài năng gì để xây dựng sự nghiệp. Chị có một cuộc sống tuyệt vời ! Rất nhiều người muốn gặp chị, và chị hẳn phải rất vui. Tôi chẳng có gì cả. Tôi chỉ là tôi, thế thôi.»

Eleanor bỗng thấy thương cảm cho Hartley. Tôi nghiệp anh ấy ! Nếu chuyện tương tự lại xảy ra lần nữa, thật quá sức chịu đựng ! Nếu cô có thể ngăn cuộc hôn nhân của anh ấy đổ vỡ lần thứ hai, theo cách nào đó, cô sẽ chuộc lại thất bại của chính mình.

«Có lẽ tôi có thể giúp chị, cô dịu dàng nói. Hãy kể cho tôi nghe chuyện gì không ổn.»

Elsa châm một điếu thuốc khác. Về ngoài bình thần của cô chỉ là giả tạo, vì cô đang run rẩy. Nhưng cô hút thuốc với vẻ thách thức.

«Tôi nghĩ anh ấy đã đối xử khác với chị, cô bắt đầu. Điều ngược lại là không thể. Chị không giống kiểu người... mà người khác có thể ra lệnh cho mọi hành động ?

- Vậy Hartley làm thế sao ?» Eleanor không biết nói gì với người thay thế vị trí của mình, cô đã thoát khỏi ách kiểm soát của Hartley. Cô bị sốc khi nghĩ đến việc

can thiệp - dù chỉ là một cái bóng vô hình - giữa Hartley và Elsa. Eleanor Dane : cô chỉ là Eleanor Dane, một người quen mà Elsa đến xin lời khuyên. Nhiều cô gái đã viết thư cho cô : «Em đã đọc tất cả sách của chị và tin rằng chị có thể giúp em. Em đang yêu, nhưng...» Elsa chỉ là một trong số họ.

«Anh ấy liên tục kiểm soát cuộc sống của tôi.» Mất dần lệ, Elsa khó nói bằng giọng vững vàng. «Lúc đầu, tôi nghĩ đó là... vì anh ấy yêu em.

- Còn chị, chị không yêu anh ấy sao ?

- Có chứ, tất nhiên rồi. Đôi khi tôi cảm thấy yêu anh ấy đến điên cuồng. Nhưng lúc khác, tôi lại thấy anh ấy ngạt thở.

- Chị cảm thấy như vậy lâu chưa ?»

Eleanor cố gắng nói bằng giọng khách quan, như một bác sĩ, để giúp Elsa, người đã tìm được nước mắt.

- Lúc đầu, tôi không thấy vấn đề gì. Ngược lại, tôi thấy thích khi anh ấy... quan tâm đến từng hành động nhỏ của tôi. Tôi thấy điều đó thật tuyệt. Và tôi yêu anh ấy. Anh ấy đẹp trai lắm, chị không nghĩ sao, chị Dane ?

- Đúng vậy.

- Nhưng sau một thời gian, tôi cảm thấy mình không còn là chính mình nữa. Tôi là bà Hartley Bainbridge, nhưng không còn là Elsa Freed. Tôi tự nhủ : ‘À, có lẽ hôn nhân là như vậy.’ Tôi đã nói chuyện... một chút... với vài người bạn đã kết hôn, và họ đều nói như nhau. Một người nói rõ : ‘Đó là một công việc toàn thời gian. Tôi phải túc trực liên tục khi Tom ở nhà. Đó là cách tôi kiếm sống.’ Câu nói đó khiến tôi thấy hợp lý. Ai cũng phải làm việc để kiếm sống. Vì vậy, tôi tự nhủ : ‘Công việc của tôi là làm vợ Hartley.’

Cô liếc nhìn Eleanor.

«Thế nào ? Eleanor hỏi.

- Vâng, tôi cảm thấy mệt mỏi với công việc này, chỉ biết không. Tôi không hiểu mình sao nữa. Ví dụ như tối nay : chúng tôi đến New York vì Hartley có bữa tối công việc. Tôi định đi xem kịch với một người bạn đại học. Tôi đã mặc chiếc váy màu nâu, nhưng Hartley bảo: ‘Mặc chiếc váy xanh đi, Elsa, nó hợp với em hơn!’ Tôi muốn nói : ‘Hartley, em quyết định mặc chiếc kia.’ Nhưng không, tôi đã nghe lời anh ấy một cách thụ động. Và tôi muốn để tóc dài, cuộn ra sau, nhưng anh ấy thích tôi để tóc ngắn. Nếu anh ấy muốn tôi đi dự tiệc, tôi phải đi, thế thôi. Khi anh ấy giới thiệu tôi, luôn là : ‘Vợ tôi.’ Tôi cảm thấy mình chẳng là gì cả.»

Mắt cô lại đầm lệ, và cô nhanh chóng tiếp tục : «Lúc nào cũng vậy. Tôi phải làm theo những gì anh ấy mong đợi, đi nơi anh ấy muốn, trở thành hình mẫu vợ của anh ấy. Chị Dane, tôi ghen tị với chị ! Giá như tôi có thể tự kiếm sống, có căn hộ riêng và được là chính mình !»

À, đây là vợ của Hartley, vậy cô có thể nói gì với cô ấy ? Bằng giọng nhẹ nhàng, cô trấn an Elsa :

«Đó chỉ là những chi tiết nhỏ. Thay vào đó, hãy nói cho tôi nghe thái độ của anh ấy với chị. Anh ấy có hào phóng không ? Anh ấy có cho chị đủ tiền và những chiếc váy đẹp ? Bộ đồ mà chị đang mặc thật là xinh xắn, màu xanh này hợp với chị một cách tuyệt vời. Đôi mắt của chị, trông giống... một bông hoa nhỏ xinh màu xanh mọc trên tuyết của dãy Himalaya vậy.»

Elsa mỉm cười. «Thật sao ? Hartley đã mua tặng tôi bộ đồ này vì đôi mắt của tôi. Anh ấy cho tôi rất nhiều tiền, nhưng tiền bạc không phải là tất cả.

- Đúng vậy.» Cô suy nghĩ một lúc. «Còn ngôi nhà, chị có thích không ? Tôi đã từng ngưỡng mộ nó lắm ! Đặc biệt là vào buổi tối, trong phòng khách, những tấm rèm dày màu vàng được kéo kín và lửa cháy trong lò sưởi.

- Ôi, có chứ, tôi yêu ngôi nhà này đến điên cuồng !
Còn khu vườn, cô nghĩ sao ? Thảm hoa linh lan dưới
cây thủy tùng già.

- Và cây tử đằng...

- Và chiếc bể nhỏ bằng đá cẩm thạch ?

- Ông nội của Hartley đã cho lắp đặt nó ; và ông còn
mang về từ Ý bức tượng thần Cupid có cánh nhỏ. Tôi
rất thích cái bóng mờ của nó in trên mặt nước. Tôi nhớ
một khu vườn.

- Vâng, tôi yêu khu vườn của chúng tôi lắm.»

Eleanor đổi chủ đề. «Hartley rất chu đáo, phải không?
Ít có người đàn ông nào biết mang về cho chị những
cuốn sách và bông hoa mà chị thích như anh ấy.

- Tuần trước, anh ấy đã tặng tôi chiếc vòng tay này,
Elsa nói, kéo ống tay áo lụa màu ngà của mình lên. Nó
đến từ Trung Quốc.» Đó là một món trang sức bằng bạc
chạm khắc tinh xảo, điểm xuyết bằng viên ngọc lam.

«Rất đẹp, Eleanor đồng tình. Và chị không thấy anh
ấy là người đồng hành rất dễ chịu sao ? Anh ấy biết kể
những câu chuyện vui, nói về nhiều chủ đề khác nhau.
Hầu hết đàn ông chỉ chịu khó làm điều này khi ở nơi

đồng người. Và anh ấy còn là một người bạn đồng hành tuyệt vời trong những chuyến du lịch. Tôi nhớ...

- Ôi ! Nếu chị biết chuyến du lịch châu Âu tuyệt vời của chúng tôi năm ngoái ! Những thị trấn nhỏ đáng yêu của nước Pháp. Và Sicily... Tôi đã muốn đến Sicily từ rất lâu rồi.

- Tôi chưa bao giờ đến đó, Eleanor thừa nhận. Tôi sống một cuộc đời rất bận rộn và khá khắc khổ.

- Thật à ? Elsa ngạc nhiên. Tôi cứ nghĩ cô phải có một cuộc sống sôi động và vui vẻ lắm.

- Không đâu, tôi làm việc rất nhiều. Nó hầu như không cho tôi thời gian để đi chơi.

- Cô bắt buộc phải làm việc sao ?

- Tôi thích nó. Hơn nữa, tôi phải tự kiếm sống.

Ngập ngừng, Elsa lắp bắp : «Có phải Hartley... Tôi chắc anh ấy sẽ sẵn lòng...

- Ôi không ! Tôi không thể nhận bất cứ thứ gì từ Hartley.»

Trước vẻ mặt bối rối của Elsa, Eleanor giải thích :

«Chị hiểu không, việc tự kiếm sống là một niềm vui với tôi. Như chị đã nói lúc nãy, tất cả chúng ta đều có một nhiệm vụ phải hoàn thành. Nhưng tôi không có nhiều bạn. Thực ra, tôi gần như chẳng có ai cả.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy ! Còn tôi, tôi lại rất cần sự nhộn nhịp, cần có người xung quanh !

- Chị thấy đấy, người ta có thể có những suy nghĩ sai lầm về nhau ! Tôi sống một cuộc đời hoàn toàn cô độc. Tôi làm việc một mình và đi dạo một mình. Không ai chia sẻ bàn ăn hay giường ngủ với tôi. Hầu hết các buổi tối, tôi đều một mình. Tôi biết mình có thể mời một số người, nhưng để làm gì ? Sau khi họ rời đi, tôi vẫn sẽ lại một mình. Không chỉ là sự hiện diện của con người, mà là tình yêu : người yêu bạn và người bạn yêu mới quan trọng.»

Elsa không nhúc nhích. Căn phòng chìm vào im lặng.

Cuối cùng, Eleanor lại lên tiếng :

«Theo tôi, chị nên cân nhắc những mất được và mất trong cuộc sống của mình. Khi chị cảm thấy mọi thứ đều tồi tệ, hãy đánh giá những hy sinh và lợi ích. Một mất là sự an toàn, một mái ấm, một khu vườn, tiền bạc, những bộ trang phục đẹp, tất cả những người muốn làm

quen với bà Hartley Bainbridge, và trên hết là tình yêu cùng ngôi nhà của chị : cũng không tệ, phải không, cho một công việc mà sau cùng cũng không chiếm hết 24 giờ mỗi ngày ? Trong xã hội của chúng ta, không có một vị trí rõ ràng nào dành cho phụ nữ độc thân. Chúng tôi không tạo được niềm tin, Elsa. Và trong một buổi tiệc, quá nhiều phụ nữ độc thân sẽ gây khó xử.»

Elsa nhìn thẳng vào Eleanor :

«Chị có hối hận vì không ở vị trí của tôi không ?

- Không, Eleanor trả lời chậm rãi. Không, tôi... Tôi đã lựa chọn. Nhưng chị không có cùng lý do như tôi. Chị không có một nhiệm vụ nào đang chờ chị sao ?

- Không, thực sự là không.

- Đừng nói về tôi nữa. Tôi chỉ là một kẻ sống ngoài lề. Nhưng chị thì không. Và thành thật mà nói, nếu chị không ghét Hartley, liệu chị có thể tìm được một công việc nào tốt hơn không.»

Elsa không hạ mắt xuống. «Không, cô ấy thành thật trả lời. Dù sao thì tôi cũng không ghét anh ấy.

- Nếu chị có một công việc văn phòng, chị sẽ phải tuân theo những thói quen nhỏ nhặt của trường phòng.

Không ai hoàn toàn tự do cả. Ở đâu cũng có một ông chủ. Và khi chị là chủ, mọi chuyện còn tệ hơn vì chị sẽ đoán được suy nghĩ của cấp dưới.

- Tôi thừa nhận mình đã hành động ngốc nghếch, Elsa nói.

- Tôi thích chị đấy ! Tôi nghĩ Hartley thật may mắn.

- Tôi cũng may mắn, Elsa thừa nhận.

- Đúng vậy.

- Thôi, tôi phải đi đây.» Elsa đứng dậy và đội lại chiếc mũ nhỏ màu xanh của mình. «Vây nhé ! Và cảm ơn chị rất nhiều.

- Không có gì !»

Họ bắt tay nhau và cùng đi về phía cửa. Ở hành lang, họ im lặng chờ thang máy. Khi thang máy đến, Elsa đột ngột cúi xuống và hôn lên má Eleanor, rồi thì thầm : «Tôi tiếc vì chị quá cô đơn !

- Ô, tôi làm việc nhiều mà, Eleanor mỉm cười nói, và tôi không có nhiều thời gian để nghĩ về điều đó.»

Khi thang máy đi xuống, Eleanor quay về nhà, vẫn nở nụ cười trên môi. Trong phòng ngủ, cô nhìn mình trong gương rất lâu và thấy mình già đi rõ rệt so với ngày trước. Cô làm việc quá nhiều. Tại sao ? Khi người ta làm việc đến kiệt sức, thường là để trốn tránh nỗi buồn : đó là điều Kurt đã nói một ngày nào đó. Eleanor đã bác bỏ lập luận đó : «Tôi không tìm cách trốn tránh bất cứ điều gì. Tôi yêu công việc của mình.» Nhưng nếu vậy, làm sao giải thích được nỗi đau thất này ?

Trên da cô vẫn còn cảm nhận được hơi ấm từ nụ hôn mà vợ của Hartley đã trao. Cô lấy khăn tay và chùi lên má.

Sáng hôm sau, Eleanor thức dậy với một nỗi lo lắng dai dẳng từ ngày hôm trước. Ánh nắng dịu dàng chiếu vào giường cô cũng không xua tan được tâm trạng u ám. Cô thức dậy ngay và tìm hiểu nguyên nhân. Mọi thứ vẫn ổn mà ! Chẳng phải cô đã giúp Elsa hòa giải với chồng sao ? Vợ kịch đã hoàn thành, cô đang mong chờ buổi diễn tập với các diễn viên vào chiều nay. «Một ngày bắt đầu tốt đẹp», cô tự nhủ một cách quyết tâm. Và cô quyết định bắt tay vào một câu chuyện mới. Nếu lấy Elsa làm nhân vật chính thì sao ? Về tính cách, cô đã biết cách miêu tả, nhưng ngoại hình thì thế nào ? Có lẽ đi ăn trưa bên ngoài cũng là một ý hay. Một ngày bận

rộn đang chờ đợi cô. Nhưng rồi, khi ngồi trước bàn ăn sáng được bày biện đẹp mắt, cô tự hỏi : Vậy thì cảm giác trống rỗng đeo bám cô từ đâu mà ra ?

«Mattie, cô hỏi, không ngược mắt khỏi tờ báo, lần cuối ông Stenson đến thăm là khi nào vậy ?

- Để xem nào, tôi nghĩ là ông ấy chưa đến cả tuần rồi.

- Ông ấy có nói gì về việc đi du lịch không ?

- Không, thưa bà. Ông ấy chỉ hỏi thăm bà có khỏe không và tôi đã nói...

- Ô, chắc chắn một ngày nào đó tôi sẽ có tin tức của ông ta.»

Sau tất cả những lời đường mật dành cho Kurt, thật buồn cười khi cảm thấy cô đơn chỉ vì anh không đến thăm cô. Thôi nào, làm việc thôi ! Nhưng câu chuyện đã chuẩn bị sẵn trong đầu lại không chịu thành hình. Thông thường, cô viết một cách trôi chảy, không do dự, và hầu như không có gạch xóa. Nhưng hôm nay, cô liên tục gạch bỏ những gì vừa viết. Các nhân vật của cô vẫn thụ động. Đứng im, họ nhìn cô, chờ cô thổi hồn vào họ. Nhưng cô không thể làm được. Bực bội, cô từ bỏ. Cô cần nghỉ ngơi. Vô ích khi cố gắng lúc này. Khi vở kịch bắt đầu, cô sẽ đi đâu đó.

Khi chuẩn bị ra ngoài ăn trưa, cô hỏi Mattie : «Không có thư à ?

- Không, thưa bà», Mattie hét từ nhà bếp.

Vậy đây ! Cô thấy mình thật buồn cười. Sau bữa trưa, cô đến nhà hát và bắt đầu bằng việc ghé qua kho phục trang.

«Tôi đến để xem những chiếc váy, bà Johnson», cô nói với người phụ trách sửa trang phục, một cựu diễn viên. Với mái tóc xám trắng, chiếc tạp dề đen nhỏ và những ngón tay đầy vết kim đâm, bà trông như chưa từng bước lên sân khấu.

«Vâng, cô Dane. Cần một loại vải đỏ, kiểu như taffeta hoặc lụa. Cô nghĩ màu đỏ này có phù hợp không ? Dĩ nhiên, hơi muộn, nhưng tôi có thể nhuộm lại để nó đỡ chói hơn.»

Eleanor trải tấm vải màu sáng. «Không cần, màu đỏ chói này chính là thứ tôi muốn.

- Vâng, nhưng cô hiểu đấy, nó không được lệch tông với màu xanh của chiếc váy kia, váy của cô gái trẻ. À, cô Dane, chiếc váy ‘chim cánh cụt’ cho bà lão có đúng như ý cô không ?»

Eleanor đứng giữa tất cả trang phục của các nhân vật. Cô, người luôn chỉ nhìn thấy họ trong trí tưởng tượng, giờ có thể chạm vào họ, cầm nắm họ. Cô có cảm giác như các nhân vật bước ra từ cuốn sách để hóa thân vào con người thật. Chìm đắm trong một giấc mơ, cô quên mất thời gian.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện buổi diễn tập đã bắt đầu. Không thể vào khán phòng mà không đi qua mê cung của tầng hầm và những cánh cửa bí mật. Cô len lỏi giữa những đường ống và nồi hơi, trên nền đất gồ ghề, và leo lên khán phòng bằng một cầu thang xoắn nhỏ. Sân khấu ngay lập tức làm cô choáng ngợp với ánh đèn và trang phục.

«Nào, mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên ! ông Bredon quát vào cô gái mặc váy xanh. Em không hiểu sao ? Cô ấy sắp xuất hiện... người mà em muốn trở thành, người đẹp hơn và rực rỡ hơn em : cô gái mặc váy đỏ !»

Eleanor ngồi vào ghế, ngay lập tức bị cuốn hút, nhẹ nhõm vì khán phòng trống cho buổi diễn đầu tiên, nơi cô thấy vở kịch của mình hoàn chỉnh và các diễn viên trong trang phục, cuối cùng cũng như cô tưởng tượng. Cảm giác trống rỗng đã ám ảnh cô cả ngày dần tan biến.

Buổi diễn tập diễn ra tốt đẹp - và vở kịch hay, ôi vâng, nó thật hay ! Giờ Eleanor mong có khán giả. Những chi tiết tinh tế cô lồng vào kịch bản... Bà Brace trong chiếc váy satin đen - liệu cô đã làm cho nhân vật này trở nên hài hước ? Màn một kết thúc. Bà Brace đã khẳng định quyền lực với hai cô gái trẻ. Màn nhưng sẽ khép lại khi tiếng cười của khán giả tràn ngập khán phòng. Làm sao đánh giá được sự thành công của những lời thoại trước những chiếc ghế trống ? Cô đã tranh luận kịch liệt với Bredon về đoạn độc thoại cuối cùng của bà Brace.

«Trò chơi chữ này phải rõ ràng hơn, Bredon phản đối, nếu cô muốn nó đến được với công chúng.

- Đó là cách tôi tạo ra ẩn ý, Eleanor khẳng định. Đó là cách tôi hình dung lời thoại của bà Pingouin.»

Cuối cùng, họ quyết định tin tưởng vào khán giả : nếu họ cười ngay từ «đêm đầu», họ sẽ chứng minh Eleanor đúng. Nếu không, một số lời thoại sẽ phải thay đổi. Trong bóng tối của khán phòng trống rỗng, cô lo lắng chờ đợi lời thoại của bà Brace - vô tình, cô vẫn gọi nhân vật này như vậy. Bredon cũng chờ đợi, vì ông quay sang Eleanor. Rồi bà lão bắt đầu : «Các con, thời của ta...» Eleanor không còn biết nó có hài hước không, vì lời thoại đã quá quen thuộc qua các buổi diễn tập. Và rồi, kết thúc. Ngày mai...

Trong khán phòng vắng lặng, bỗng vang lên một tràng cười lớn, một tiếng cười ồn ào đến mức lấp đầy nhà hát đến tận «chỗ ngồi cao nhất». Mọi người nhìn nhau, sửng sốt. Tiếng cười gì thế ! Nhưng ai có thể ?...

«Cái quái gì thế !» Bredon gầm lên.

Eleanor bật dậy. Ai ngoài Kurt có thể cười như vậy, đến mức làm rung chuyển cả tòa nhà ?

«Kurt !» cô gọi trong bóng tối. Cô chạy dọc lối đi.
«Kurt, anh ở đâu ?»

Ở cuối khán phòng, giữa sa mạc ghế trống, bóng dáng quen thuộc của người khổng lồ hiện lên.

«Đây, Eleanor của tôi !» Anh bước về phía cô, bước qua những chiếc ghế như một người khổng lồ chân dài và gặp cô ở lối đi. Trên sân khấu, sau tấm màn đã hạ, mọi người đang bận rộn thay đổi cảnh trí. Không ai để ý đến họ. Nhưng Bredon nói với cô : «Chà, tối nay cô đã có tiếng cười, cô Dane.» Và ông vội vã đi vào hậu trường.

«Kurt !» Eleanor lặp lại. Anh nắm lấy cả hai tay cô.
«Anh làm gì ở đây ? Tại sao anh không đi cùng đoàn thám hiểm ?» Giờ khi tìm lại anh, lạnh lẽo, không thay đổi, cô có thể nổi giận. Cô định trách anh vì đã từ bỏ

chuyến thám hiểm, nhưng cô cũng giận vì anh ở đây và sự vắng mặt của anh đã khiến cô trống rỗng !

«Nhưng anh đến để xem vở kịch của em !» anh vui vẻ giải thích, đôi mắt lấp lánh.

«Em đã gọi cho anh...» Cô quyết định không nhắc đến chuyến thăm nhà anh. Anh có thể hiểu nhầm...

«À, tôi tạm thời thuê phòng ở câu lạc bộ. Lars nhận được điện báo, cha già của anh ấy đang hấp hối và tôi cho anh ấy nghỉ. Ngồi xuống đi. Đó là một vở kịch tuyệt vời, Eleanor của tôi. Anh ngưỡng mộ tài năng lớn trong em.

- Không cần vòng vo, Kurt ! Eleanor nghiêm khắc ngắt lời. Tại sao anh không đi như dự định ?

- Suyt ! Màn sắp mở.»

Cô quan sát anh, khi anh dán mắt vào sân khấu. Anh vỗ đùi và cười. Anh đã hoàn toàn quên cô. Giữa các cảnh, anh nói chuyện với Bredon, với các nghệ sĩ, và nóng lòng chờ màn mở. Đến màn cuối, Eleanor thấy anh trở nên nghiêm túc. Không còn là tiếng cười. Cô gái mặc váy xanh sẽ chết trong màn này. Ngay cả bà Brace cũng không thể cứu cô. Nhờ tài năng của tác giả, khán giả bắt đầu bằng những tràng cười, và đột nhiên

nhận ra đó là một bi kịch, khi nước mắt họ lãn dài. Màn nhung khép lại. Ánh mắt đờ đẫn, hai tay khoanh trước ngực, Kurt thở dài.

«À, đúng vậy, cuộc sống là thế. Cô bé đáng thương đó phải chết... cô ấy phải chết...»

Anh đứng dậy và mò mẫm tìm mũ cùng găng tay.

«Kurt !» Eleanor gọi. Thấy mình thực sự bị lãng quên, cô ghen tị với sinh vật sinh ra từ trí tưởng tượng của mình. Không suy nghĩ, cô buột miệng : «Kurt, chúng ta đi ăn tối cùng nhau đi.

- Ừ, anh trả lời, ừ.» Anh dường như lạc trong giấc mơ.

Trên phố, cô vịn tay anh. «Đi nào ! Đến nhà Monelli. Em không muốn về nhà.

- Anh hiểu cái chết đó là không thể tránh khỏi.

- Kurt, đây chỉ là kịch thôi mà !»

Nhưng anh lắc đầu. «Đây là cuộc sống», anh nói đơn giản, và cô im lặng, bối rối. Điều cô coi trọng trong mình lại càng có giá trị hơn trong mắt Kurt. Sự tôn kính anh dành cho tác phẩm của cô khiến cô cảm thấy thật khiêm nhường.

Trong nhà hàng Ý nhỏ, bữa ăn của họ trôi qua trong im lặng lạ thường. Đột nhiên, Kurt đặt tay lên tay Eleanor và thì thầm :

«Thật là một món quà !» Rồi anh lặp lại : «Anh nghiêng mình trước em, Eleanor !»

Cô phản đối bằng giọng ghen ngào : «Không, đừng nói vậy !» Cô cảm thấy lời khen của anh đẩy cô ra xa, đặt cô vào một nơi rất xa anh. Điều cô muốn, ngược lại, là được ở thật gần anh.

Cô kiên quyết hỏi : «Kurt, nói cho em biết tại sao anh không đi cùng đoàn thám hiểm ?»

Anh nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên : «Rời xa em ư ?

- Tại sao không ?» Lần này đến lượt cô ngạc nhiên.

Anh trở nên nghiêm túc. «Anh thấy em vẫn chưa hiểu anh yêu em đến mức nào. Em chưa nhận ra tình yêu thực sự là gì. Anh biết em coi trọng vở kịch này.

- Và em biết chuyến thám hiểm đó quan trọng với anh thế nào.»

Mắt lấp lánh, Kurt đáp : «Dãy Himalaya có thể đợi. Nhưng vở kịch phải được đặt lên trước.

- Kurt !» cô thì thầm.

Ánh sáng bùng lên trong cô như rạng đông ló dạng. Tình yêu - tình yêu của một người đàn ông như Kurt - thật khác biệt. Tình yêu : từ ngữ này tự nó chẳng có nghĩa gì ; nó phụ thuộc hoàn toàn vào những gì mỗi người đặt vào nó. Một trái tim lớn mang lại sự vĩ đại cho tình yêu.

Kurt bất ngờ lên tiếng :

«Từ giờ, anh sẽ không đề nghị em lấy anh nữa. Anh đã xem vở kịch tuyệt vời đó. Những cuốn sách... và anh tự nhủ : ‘Cô ấy có thể viết ở bất cứ đâu. Cô ấy sẽ có thời gian để viết. Tôi sẽ không đòi hỏi gì. Nhưng có lẽ, khi cô ấy mệt mỏi, cô ấy sẽ đến với tôi.’ Vâng, nhưng giờ anh đã xem vở kịch, anh biết sẽ còn nhiều vở khác. Anh sẽ không đề nghị em lấy anh nữa, người tôi yêu. Nhưng anh vẫn ở đây. Mãi mãi. Sẽ không có ai khác ngoài em trong trái tim anh. Anh yêu em đến mức muốn dành cho em cuộc sống mà em mong muốn.»

Anh nghiêng người về phía cô, bàn tay đặt lên bàn. Cô không thể rời mắt khỏi khuôn mặt Kurt. Cô lắp bắp :

«Nhưng Kurt... công việc của anh...

- Tôi sẽ tiếp tục. Nhưng nó không lớn lao như của em. Anh khám phá, nhưng không thể sáng tạo. Đôi lúc anh sẽ đi một mình để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng anh sẽ trở về với em. Tuy nhiên, anh sẽ không bao giờ yêu cầu em đi cùng. Chỉ cần em để anh trở về bên em.»

Cô quay đi. Môi cô run rẩy. «Em cảm thấy, cô bắt đầu bằng giọng nghẹn ngào, em cảm thấy đây là lời tạm biệt.

- Không bao giờ ! Ý tưởng gì vậy ? Tại sao ?

- Em không biết !» Cô lấy khăn tay ra và lau mắt. «Em không biết mình muốn gì, Kurt, em không thể đưa ra lựa chọn.»

Anh đổi chỗ ngồi để đến bên cô, che cô khỏi ánh mắt của những thực khách khác. «Em không cần phải làm thế. Không cần phải lựa chọn, Eleanor. Em sẽ tiếp tục sống cuộc đời mình đã chọn, và anh sẽ mãi mãi yêu em như vậy. Không gì có thể làm em xáo trộn.»

Cuộc sống của cô sẽ tiếp diễn, anh nói ; đúng, đó chính là điều cô muốn : tiếp tục sống như cô đã chọn. Và anh khẳng định anh sẽ không thay đổi. Vậy tại sao ý nghĩ về căn hộ trống lại đột ngột làm cô sợ hãi ? Dù kiệt sức, cô biết rằng trên chiếc giường đơn lẻ, giấc ngủ

sẽ trốn xa cô.

Anh nhẹ nhàng đưa tay về phía Eleanor, ngón tay anh nắm lấy bàn tay cô. Cô không rút tay lại. Và đột nhiên, sự tiếp xúc này tiết lộ tất cả. Bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô, không đòi hỏi, không chiếm hữu, nói lên nhiều hơn cả lời. Cô không thể sống thiếu Kurt. Cô thậm chí không thể nghĩ đến viết lách nếu không có anh bên cạnh, người bổ sung cho cô. Và anh sẽ không bao giờ đề nghị cô lấy anh nữa.

«Kurt», cô đột ngột nói, ngược mắt nhìn anh, «Kurt, anh có muốn cưới em không ?»

Anh đỏ mặt, mắt mở to, buông tay Eleanor và đẩy ghế ra xa.

Anh lắp bắp : «Gì cơ ?... Sao cơ ?»

Cô lặp lại : «Kurt, anh có muốn cưới em không ?» Và ngay lập tức, cô cảm thấy nhẹ nhõm. Sự bình yên tràn ngập. Tất nhiên ! Làm sao cô có thể từ bỏ tình yêu như thế ?

«Cẩn thận, Eleanor ! Kurt kêu lên. Cẩn thận với lời nói của em.»

Nhưng cô chỉ mỉm cười và gật đầu. Lần này, cô nói :
«Làm ơn, hãy cưới em, Kurt !»

- Anh không biết... anh kêu lên, bối rối. Anh... Anh không ngờ... Đột ngột quá. Hàng tháng trời anh cố quen với việc sống mà không... Đây là... Anh có dám không? Anh không biết nữa.»

Thật khó tin : Kurt trở nên rụt rè, do dự ? Kurt run rẩy ?

«Vâng, em, em dám», Eleanor khẳng định.

Họ nhìn nhau. Đột nhiên, cô bật cười :

«Ôi, Kurt, hãy tưởng tượng cảnh này ! Em trêu anh, van nài anh, thuyết phục anh... cưới em. Và anh, lại không muốn !»

Anh do dự một lúc, rồi tiếng cười vang của anh hòa cùng Eleanor.

«Bôi ! anh gọi, tính tiền !» Anh đứng bật dậy.

«Về nhà thôi ! anh quyết định. Để anh có thể hôn em. Thế đây !»

Đám cưới diễn ra ngay sau đó. Tại sao phải chờ đợi? Eleanor không nghĩ đến điều gì khác ngoài niềm vui lớn lao, không thể diễn tả, khi tìm thấy Kurt.

Nhưng nỗi lo âu cũ đã quay lại một hoặc hai lần. Như buổi sáng đầu tiên trong ngôi nhà nhỏ của Kurt, khi ăn sáng chẳng hạn. Cô tự hỏi : Kurt có thực sự yêu cô, không điều kiện ? Hartley đã yêu cô, nhưng không thực sự trân trọng con người cô. Anh ta muốn uốn nắn cô theo ý mình. Nhưng Kurt nhìn cô với sự trìu mến, không một chút phán xét.

«Em muốn ăn trứng thế nào, Eleanor ? anh hỏi.

- Còn anh ?

- Đang hỏi em đây.

- Vậy em không muốn trứng ! Chỉ trái cây và cà phê thôi.»

Anh mở nắp đĩa bánh mì nướng, rót cà phê cho Eleanor và tự lấy một phần trứng lớn.

«Đây ! Chúng ta đã chọn theo sở thích của mình. Và giờ, Eleanor của anh, hãy lên kế hoạch.»

Họ cùng nhau lên kế hoạch, và anh không cố gắng kiểm soát cô. Nhận ra sự rụt rè cũ trong cô, anh nhẹ nhàng để cô tự do. Và chính cô là người đề xuất điều anh muốn : «Em luôn muốn ngắm những vịnh hẹp.

- Hoàn hảo ! Chúng ta sẽ đến đó.

- Và em cũng muốn đến một nông trại Thụy Điển !» cô đề nghị, vui sướng khi nhớ lại những mong ước đã quên.

«Đó chính là nơi mẹ tôi đang đợi chúng ta !» Kurt reo lên.

Vài tuần sau, bên kia đại dương, trong nông trại Thụy Điển đó, Eleanor hiểu rằng chính từ mẹ anh, một người phụ nữ nhỏ bé với tính cách độc lập, Kurt học được sự tôn trọng dành cho phụ nữ. Sự kính trọng anh dành cho bà không phải dành cho người vợ ; với tư cách là một người phụ nữ, bà đã nhận được nhiều sự tôn trọng. Không, cách hành xử của anh hoàn toàn khác : ví dụ, nếu thấy cô đang tìm cách trốn sau một cửa sổ để đóng lại, anh không đến giúp cô. Cũng như anh không đẩy ghế để cô ngồi. «Tại sao anh lại giúp em trong khi em có thể tự lo được mọi việc một mình ?» anh nói. Hartley, người đã tỏ ra chu đáo với tất cả những cử chỉ bên ngoài này, đã gây xiềng xích cho tâm hồn mình.

Kurt để cô tự do : tự do để tranh đấu và hành động theo ý mình. Vậy nên ngày hôm đó - trong khách sạn nhỏ ở Na Uy, nằm gần một vịnh - cô thở dài : «Em muốn ở lại đây một hoặc hai ngày», anh ngay lập tức đồng ý: «Nhưng nếu em muốn, Eleanor yêu của anh, tại sao không ?» Và anh đi Stockholm để làm việc. Cô gặp lại anh khi sự chia cách trở nên không thể chịu đựng được (có phần hơi khó chịu chăng ?).

«Anh có nhớ em không ? cô hỏi anh.

- Nhưng anh không thể ngăn em ở lại nếu em muốn thế, vậy thì...» anh trả lời một cách bình tĩnh.

Cuộc hôn nhân này bắt đầu dưới dấu hiệu của sự độc lập, điều này không làm Eleanor khỏi lo lắng một chút. Có thể sống cuộc sống vợ chồng mà vẫn giữ được sự độc lập của mình ?

«Chúng ta sẽ không bị chia cách trong những thời gian quá dài chứ ?» Eleanor hỏi một ngày. Và anh trả lời :

«Tương lai sẽ dạy chúng ta. Nếu điều đó phù hợp với chúng ta thì tốt hơn.»

Thế là ngày qua ngày, họ thích nghi với cuộc sống chung. Đến nỗi một ngày Kurt quyết định :

«Bây giờ anh cảm thấy sẵn sàng cho Himalaya. Thiết bị của anh đã sẵn sàng và mùa thuận lợi.

- Em sẽ đi cùng anh ?

- Anh không biết. Điều đó tùy thuộc vào em.»

Cô ôm anh với ánh mắt yêu thương sâu sắc. «Nếu anh đã nói ‘có’, em sẽ từ chối. Nhưng anh để em tự do đến mức bây giờ em biết : em muốn đi cùng anh.

- Chúng ta sẽ không bao giờ đưa ra quyết định trước, nhưng chúng ta sẽ hành động theo hoàn cảnh.»

Nhận thức được sự bình tĩnh nội tại của Kurt, cô hỏi anh vì tò mò :

«Anh sẽ làm gì nếu em không muốn đi cùng anh ?

- Anh sẽ đi và anh sẽ nhớ em khủng khiếp, nhưng anh giữ nguyên việc em tự do quyết định.

- Còn nếu em đã yêu cầu anh ở lại ?

- Ồ, không, Eleanor», Kurt phản đối ngay lập tức, anh không thể tưởng tượng được điều đó.

- Nhưng dù sao, nếu em đã làm vậy ?» Eleanor khẳng định.

Anh trả lời với rất nhiều điệu dàng : «Anh sẽ đi, biết rằng em cũng vậy, em muốn anh tự do quyết định.»

Cô không kéo dài cuộc thảo luận. Đây là cuộc sống vợ chồng của cô : một tảng đá dưới chân, một mái nhà trên đầu và bầu trời còn cao hơn nữa. Cô ngừng chất vấn anh và chấp nhận mỗi ngày trong niềm vui.

«Tạm biệt mẹ», cô nói với mẹ Kurt vào ngày họ khởi hành.

Trên ngưỡng cửa, bà lão trả lời vui vẻ : «Tạm biệt, tạm biệt.»

«Thật là tính cách tuyệt vời ! Eleanor kêu lên khi quay về phía Kurt. Đối với một số bà mẹ, những cuộc chia ly không phải lúc nào cũng dễ dàng như vậy.

- Bà ấy không phải như vậy, Kurt nhận xét một cách tự hào. «à ấy không bám víu con cái. Bà ấy muốn chúng tôi có toàn bộ tự do hành động.

Eleanor nở hoa trong bầu không khí tôn trọng lẫn nhau này. Sự bao la của những không gian mà họ bay qua bằng máy bay, hay đi qua bằng thuyền, hòa hợp với sự tự do trong cuộc sống vợ chồng của cô. Khi họ đến Ấn Độ, đến tận biên giới Himalaya, cô không cảm thấy lạc lõng trước những đỉnh núi tuyết phủ khổng lồ

này, và cô không cảm thấy bị nghiền nát bởi độ cao của chúng.

«Siva, Kurt nói, Siva vị thần vĩ đại, thiên định trong những ngọn núi này, và những sợi tóc rối bù của ngài được tẩy trắng bởi các thế kỷ.»

Sau một hoặc hai ngày ở khách sạn nhỏ sạch sẽ, do một người Ấn Độ đội khăn quấn đầu, nước da ngăm đen điều hành, Kurt mang về cho Eleanor chú ngựa nhỏ trắng tinh mà anh đã mơ thấy.

«Anh biết rằng con này dành cho em», anh nói cười.

Đi bên cạnh chú ngựa nâu của Kurt, chú ngựa trắng chở Eleanor lên những con dốc xanh tươi. Nhìn từ trên cao, con sông trở thành dải lụa bạc. Họ leo qua những khu rừng sồi lớn phủ đầy dương xỉ, nơi các cành cây rũ xuống dưới trọng lượng của lớp rêu xám, nơi những thân cây ẩn mình dưới những dây leo rối rắm. Họ leo lên, mãi mãi leo lên, vượt qua những cây thông bạc và cây bạch dương, để đạt đến độ cao của tuyết và băng qua những dòng suối đóng băng. Trong những đồng cỏ hoa ở thấp, họ đã thấy những người chăn cừu, nhưng họ không gặp ai nữa. Phía trên và xung quanh họ dựng đứng những đỉnh núi tuyết phủ, ngày càng cao hơn. Cuối ngày đầu tiên trong tuyết, họ có thể chiêm ngưỡng

một hoàng hôn màu tím và vàng. Họ ngủ trong lều và, trong đêm, thức dậy trong im lặng huyền ảo để ngắm nhìn trăng tròn mọc lên trên một bức tường núi. Từ bình minh, họ đã đứng dậy với những tia nắng đầu tiên. Eleanor chưa bao giờ sống với cường độ như vậy, vào lúc mặt trời và mặt trăng, trong những không gian núi non. Cùng cường độ đó đánh dấu những giờ phút bên Kurt và những ngày trôi qua, trong khi họ luôn leo lên cao hơn về phía những đỉnh núi tuyết.

Lúc đó một giấc mơ nào đó chiếm lấy Eleanor để không bao giờ rời bỏ cô. Ban đầu, khi họ còn trên những đồng cỏ hoa xanh tươi, cô đã nói với Kurt một ngày :

«Em muốn tìm thấy loài hoa mà anh đang tìm kiếm.

- Không phải trên những ngọn đồi, Eleanor. Nó chỉ mọc rất cao, trong những khối núi tuyết phủ. Có lẽ anh không muốn leo cao như vậy cùng với em.»

Không trả lời, cô đã thề sẽ leo cao như anh. Khi phải bỏ lại những chú ngựa, không thể đối phó với sông băng, và chuyển hành lý lên lưng những con sherpa, trước ánh mắt hỏi han của Kurt, cô chỉ trả lời bằng một nụ cười. Nếu anh có thể leo lên - thì tốt, cô cũng vậy ! Cô leo lên một cách khó khăn, thở gấp trong bầu không khí hiếm hoi đó, nhưng mắt nhìn chăm chăm, bất chấp

sự mệt mỏi, để tìm trong tuyết ánh sáng xanh nhạt nhất.

Một ngày, cô tìm thấy điều mà cô đã kiên trì tìm kiếm. Họ đã ra khỏi lều lúc bình minh. Trong những kẽ nứt đá nơi tuyết đã tan, những bông hoa không thiếu : những cây thạch thảo đỏ, hồng và xanh lavender ; những cây anh thảo tím ; những cây diên vĩ và hoa hải quỳ ; những cây long đằm xanh đậm và những cây lily trắng nhỏ. Chỉ thiếu mẫu vật mà Kurt tìm kiếm. Và đột nhiên, lúc bình minh, trong ánh sáng mờ ảo, Eleanor tìm thấy nó dưới chân mình ! Trong khi cô đang lục lội đất, không hy vọng lắm, chỉ vì thói quen, đột nhiên cô thấy ánh sáng xanh đó trên tuyết.

«Kurt ! cô kêu lên, nhìn kia ! Đó, dưới chân em !

Anh quỳ xuống và, bằng đôi tay trần, anh đẩy tuyết ra.

«Bông hoa ! anh thì thầm. Em đã tìm thấy nó cho anh.»

... Cô sẽ không bao giờ quên điều đó, cô nghĩ tới hôm đó, trong khi ánh mắt cô hướng lên những đỉnh núi.

Một người đưa thư đã mang đến trong ngày thư từ đến trại căn cứ nơi họ đã để lại những chú ngựa. Eleanor mở một lá thư gửi từ Hoa Kỳ và đọc, ý thức về ánh mắt

chăm chú của Kurt trên gương mặt cô.

«Bredon thông báo với em rằng vở kịch vẫn đang được duy trì, cô nói. Anh ấy sẽ tái diễn mùa tới. Anh ấy muốn một vở khác... ngay khi em sẵn sàng.

- Tuyệt vời. Vậy mong muốn của em là gì, Eleanor yêu của anh ? Em có muốn chúng ta về không ? Em đã sẵn sàng khởi hành chưa ?»

Họ ngắm nhìn những dãy núi cắt ngang đến vô tận trên đường chân trời. Eleanor cảm thấy nhẹ nhõm, tự do như vậy ! Kurt đã hướng những bước chân của anh lên con đường tự do nơi cô đã cam kết một mình, nhưng từ giờ, anh sẽ đồng hành cùng cô. Cô không còn là người phụ nữ cũ nữa. Trong những ngọn núi này, cô đã trở thành một người phụ nữ mới, hạnh phúc, rạng rỡ.

«Em không muốn trở về», cô thì thầm. Anh ôm cô vào lòng. «Chưa đâu, Kurt. Em sẽ nói với anh khi thời điểm đến.»

Vâng, cô tin tưởng anh : cô có thể nói với anh. Khi cô giải thích : «Em phải về để tiếp tục công việc», họ sẽ trở về. Anh sẽ hiểu. Và hơn nữa, cô có thể nói mà không do dự, vì họ đã tìm thấy mẫu vật mà Kurt tìm kiếm. Bông hoa xanh, được cấy ghép trong hộp, lấy từ đất tuyết của

nó, sẽ đến sống ở đồng bằng.

Ngập tràn hạnh phúc, Eleanor nhớ lại một truyền thuyết phương Đông cũ mà Kurt đã kể cho cô, về người anh hùng đã đeo một vòng bạc quanh tim để nó không vỡ ra vì vui sướng. Cô quay về phía Kurt.

«Phải đeo một vòng bạc quanh tim em, Kurt, nếu anh không muốn nó vỡ ra vì vui sướng.»

Nhưng anh lắc đầu và cúi xuống ôm cô.

«Không, người yêu dấu của anh, không có vòng, không có ràng buộc. Tình yêu phải được tự do.»